

สองร้อยยี่สิบห้า

นัคคหมาย

วันที่สิบสองเดือนแปด ช่องเต้เสด็จออกจากพระราชวังฤดูร้อนใน
ชื่อยวนและกลับคืนสู่พระราชวังต้องห้าม

เบื้องหน้าขบวนกลับสู่วังหลวงมีทหารองครักษ์กองฉီးไล่คอยเปิดทาง
ด้านหลังมีองครักษ์จินอยู่คอยพิทักษ์ ระยะทางเพียงไม่กี่สิบลิ้วว่าขบวนเสด็จ
กลับยิ่งใหญ่เกรียงไกร ธงทัพโบกสะบัดพลั่วไหว ยามทหารที่อยู่เบื้องหน้า
เคลื่อนเข้าสู่ประตูวังหลวง ทหารที่อยู่ด้านหลังยังมีทันออกจากเขตพระราชวัง
ฤดูร้อนด้วยซ้ำไป ภาพนี้ทำให้ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ที่รายล้อมอยู่ไกลๆ พากัน
ชื่นวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความตื่นตาตื่นใจไม่หยุด

หลังจากช่องไม่สะสางกิจธุระเรียบร้อยและเตรียมที่จะเดินทางออกนอก
พระราชฐาน วังเก้อ... บุตรชายบุญธรรมของวังหยวนก็เชิญเขาไปยังตำหนัก
ฉือหนิง

พระสนมหนึ่งผู้เป็นพระมารดาแท้ๆ ขององค์หญิงจิ้งผู้ประทับรออยู่
ด้วยเช่นกัน นางนั่งยิ้มพรายอยู่ข้างกายไทเฮา เมื่อเห็นว่าช่องไม่เข้ามาก็นั่งกาย
ไปกระซิบข้างพระกรรณไทเฮาสองสามประโยค

ไทเฮาพยักพยับด้วยรอยยิ้มกว้างขณะทอดพระเนตรเขาอย่างมีเมตตา

“อิงกั๊วกง สุขภาพเป็นอย่างไรบ้าง” ไทเฮาเรียกซ่งโมให้เข้าไปหา และสนทนาเรื่องในครอบครัวของเขาย่างเป็นกันเอง

ในเวลาปกติพระสนมหนึ่งดูจะนุ่มนวลอ่อนโยน กระทำการใดล้วนแต่คล้อยตามผู้อื่น คิดไม่ถึงเลยว่าในเวลาสำคัญกลับเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ถึงเพียงนี้ เพิ่งกลับถึงวังหลวงก็รีบมาเข้าเฝ้าไทเฮาเสียแล้ว

‘ดูที่ว่าข้าจะประเมินบรรดาสนมนางในวังหลังเหล่านี้ต่ำไปเสียแล้ว!’ ซ่งโมเตือนตัวเองในใจ ขณะเดียวกันก็ยิ้มบางอย่างอ่อนน้อมยามตอบคำถามของไทเฮา

ไม่นานนักสองเฮากับพระสนมซู่ก็รีบรุดมา

เมื่อเห็นซ่งโม สองเฮาก็ยิ้มยิ้มพลางพยักหน้าทักทาย ส่วนพระสนมซู่กลับประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง สายตาที่มองพระสนมหนึ่งเผยแววดูแคลนออกมาเล็กน้อย

ซ่งโมไม่เอายากยืนเป็นเป้าสายตาอยู่ที่นี่ ยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่อาจพัวพันข้องเกี่ยวกับคนเหล่านี้ได้อีกแล้ว เขาจึงยิ้มบางพลางโค้งคำนับ หลังจากตอบคำถามอีกสองสามประโยคก็ขอตัวลากลับไปยังจวนอิงกั๊วกง

ทว่าเหยียนเฉิงกลับบอกเขา “เมื่อเช้าอิงกั๊วกงยื่นฎีกา เวลานี้เดินทางไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทที่วังหลวงแล้วขอรับ”

ซ่งโมเอ่ยกลัวหัวเราะ “เขาเข้าวังเพื่อไปกราบทูลฝ่าบาทเรื่องการหมั้นหมายของข้ากับสกุลไต้วกระมัง”

หากมีราชโองการลงมา แต่เขาได้หมั้นหมายกับไต้วเจาไปแล้ว เช่นนั้นมิทำให้ราชโองการของฮ่องเต้กลายเป็นเรื่องน่าชวนหัวไปหรือไม่... หากสกุลซ่งต้องถอนหมั้นกับสกุลไต้วเพราะเหตุนี้ ราชสกุลคงไม่พ้นถูกตราหน้าว่า ‘บีบบังคับขุนนางให้เป็นราชบุตรเขย’ แต่ถ้าสกุลซ่งไม่ถอนหมั้นกับสกุลไต้ว คักดีศรีของราชสกุลยังจะหลงเหลืออยู่อีกหรือไม่

ทางด้านฮ่องเต้ที่เพิ่งกลับมาประทับที่วังหลวงได้ไม่นานทราบว่าจะมีขุนมาขอเข้าเฝ้า เมื่อไคร่ครวญว่าอีกฝ่ายอาจกลายเป็นหนึ่งในประยูรญาติของ

พระองค์ในอนาคต ก็ทรงตั้งฎีกาที่องคร์ชทายาทนำมาถวายไว้ด้านข้างแล้ว
ออกไปพบช่งอี้ซุนก่อน

ทว่าพระองค์ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า เหตุที่ช่งอี้ซุนจะมาเข้าเฝ้าอย่าง
รีบร้อนก็เพื่อจะขอพระราชทานอนุญาตให้ช่งโม่หยุดงานต่ออีกสักสามสี่วัน

“เจ้าเอ๋ยเช่นนี้ก็หมายความว่าเจ้ากับสกุลโต้วได้เขียนหนังสือขอตกลง
แต่งงานกันไว้แล้ว ทั้งยังกำหนดฤกษ์มงคลสมรสเอาไว้ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือน
นี้อย่างนั้นหรือ” ฮองเต้เหยียดพระวรกายบนเตียงเตาหลังใหญ่ สายพระเนตร
ที่ดูปราเลือนเพราะเสวยน้ำจัณฑ์มากเกินไปอดดิ๊กกลับทอประกายวาวขึ้นมา
สุรเสียงก็รวเร็วขึ้นอย่างชัดเจน “เช่นนั้นไม่เท่ากับว่าเจ้ากับโต้วหยวนจี้จะกลายเป็น
ญาติต้องกันหรือหากหรือ โต้วหยวนจี้ผู้นี้ใจจริงไม่เคยเปรยเรื่องนี้กับเจ้า
เลยสักคำ!”

ช่งอี้ซุนรีบกราบทูล “กระหม่อมจะล้ารบกวนความสงบของฝ่าบาทด้วย
เรื่องภายในจนได้อะไรพะย่ะค่ะ”

ฮองเต้ไม่ตรัสว่าจาได้อีก เพียงแค้โบกพระหัตถ์ให้เท่านั้น ช่งอี้ซุนจึง
ผละถอยไปอย่างนอบน้อม

สีพระพักตร์ของฮองเต้เคร่งขรึมทันใด

วังเก่อเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มคลีกว้างเต็มใบหน้า “ทูลฝ่าบาท ไทเฮา
เชิญพระองค์ไปร่วมสนทนาพะย่ะค่ะ” ทั้งยังเสริมอีก “ฮองเฮา พระสนมหญิง
พระสนมชู่ก็ประทับที่นั่นด้วยพะย่ะค่ะ”

วังหยวนที่ปรนนิบัติอยู่ข้างพระวรกายอดดลึงตาใส่อีกฝ่ายไม่ได้

วังเก่อชะงักอึ้ง

ฮองเต้ทรงปิดพระหัตถ์กวาดฎีกาบนโต๊ะทรงงานทิ้งด้วยความขุ่นซึ่ง
พระทัย

หลังจากขับเหงือบนขมิบจนแห้งแล้ว ช่งอี้ซุนก็เดินทางกลับจวน เมื่อ
ได้ยินว่าช่งโม่กลับมาแล้ว เขาจึงสั่งให้บ่าวรับใช้ไปเรียกบุตรชายมาพบ

หากยังไม่รู้ว่าตนได้หมั้นหมายกับสกุลใดแล้ว อีกฝ่ายต้องทำสีหน้าดูซึม
มากเป็นแน่

ซึ่งอิ๋นทอดเผยรอยยิ้มพึงพอใจออกมาไม่ได้ แต่จู่ๆ บ่าวรับใช้ก็กลับมา
รายงาน “ชื่อจื่อออกไปแล้วขอรับ”

ประหนึ่งกำลังร่ำสุราขณะเหยียบย่างไปบนมวลหมู่เมฆา ทว่ากลับถูก
กระเบื้องหลังคาฟาดศีรษะจนร่วงหล่นลงมาจากปุยเมฆ

ซึ่งอิ๋นคำรามลั่น “เจ้าพวกโง่! แล้วชื่อจื่อไปที่ใดกัน”

บ่าวรับใช้ตัวสั่นเทาไปทั้งกาย ปากก็เอ่ยด้วยความหวาดเกรงพรันพรึง
“บ่าวเองก็ไม่ทราบเช่นกันขอรับ คนของเรือนเจี้ยจื่อเอ่ยเพียงว่าชื่อจื่อออกไป
พบสหาย ทว่าเป็นผู้ใดบ่าวก็ไม่กล้าสอบถามขอรับ” เขาเอ่ยพิมพ์ ห่อไห้ลง
อย่างช่วยไม่ได้ ทำทางราวกับเตรียมใจที่จะถูกทุบตีก็มีปาน

ซึ่งอิ๋นขุนเคื่องเสียจนหน้าอกรกระเพื่อมขึ้นลง เขาลองใคร่ครวญอยู่ครู่
ทว่าสุดท้ายก็ไม่ได้ถือสาหาความบ่าวรับใช้รายนี้

ในเวลาเดียวกันนี้ซึ่งไม่กำลังเร็นกายอยู่ในเงามืดของแมกไม้ รोजน
กระทั้งบ่าวแรงงานเฝ้าเวรยามดึกสองคนเดินพูดคุยกะซิบกระซาบผ่านไป เขา
ถึงได้หยิบหินก้อนเล็กๆ ขึ้นมาจากใต้ต้นไม้ แล้วโยนใส่หน้าต่างห้องของโ้วเจา
จนเกิดเสียงกระทบดัง ‘กึก’

ห้องชั้นในของโ้วเจายังจุดตะเกียงอยู่ ทว่ากลับไม่มีความเคลื่อนไหว
ใดๆ

ซึ่งไม่ได้รับร้อน เขาโยนหินหนึ่งก้อนออกไปทุกๆ สองหรือสามอึดใจ
โ้วเจาที่กำลังพึงหัวเตียงและห่มสมาธิทั้งหมดไปกับการอ่านตำรา
โหลนเลยจะตระหนักได้ กลับเป็นเปี้ยชู้ชินซึ่งกำลังปักผ้าอยู่ด้านข้างที่หัวใจ
กระตุกวบโดยพลัน นางแฉะหน้าต่างออกอย่างเงียบเชียบ ก่อนจะเห็นซึ่งไม่
ยืนอยู่ใต้เงาของร่มไม้

“คุณหนู ชื่อจื่อมาเจ้าค่ะ” นางกระซิบบอก

ไต้เวจาทกใจจนสะดุ้งโหยง

ฮ้องเต้เพ็งเสด็จกลับมาประทับที่วังหลวง ทหารองครักษ์ทุกหน่วยต้อง
ผลัดเปลี่ยนเวรยาม นางยังคิดว่าต้องรอจนรุ่งเช้าวันพรุ่งจึงจะได้พบกับซึ่งไม่

“เชิญเขาเข้ามาสนทนาข้างในห้อง” ไต้เวจากล่าวพลางผลัดเสื้อผ้า แล้ว
ออกไปยังห้องรับรองโดยไม่ได้จุดตะเกียงไฟ

เปี้ยซุซิ่นเปิดประตูให้ซึ่งไม่

ซึ่งไม่ส่งกลองชนมสองกลองให้เปี้ยซุซิ่น ปากก็กล่าว “ชนมถั่วเหลือง
ตัดจากวังหลวง”

เปี้ยซุซิ่นก้มหน้าพลางเหลือบตาไปทางไต้เวจาแวบหนึ่ง คุณหนูสี่
ต้องการพบข้อจ้อด้วยเหตุใด ไม่มีผู้ใดประจักษ์ชัดแจ้งไปยิ่งกว่านางกับอาจารย์
เงินอีกแล้ว

เมื่อที่รับชมมมาของนางสิ้นเทาเล็กน้อย นางรีบย่อกายลงคำนับและ
กล่าวขอบคุณเสียงแผ่ว หลังจากยกขาเข้ามาแล้วก็ผละไป

ซึ่งไม่ถามไต้เวจา “เจ้ามีเรื่องเร่งด่วนอันใดต้องการพบข้าอย่างนั้นหรือ”

เวลานี้ไต้เวจากลับไม่รู้ว่าควรจะพูดอย่างไรดี ซึ่งไม่ก็ไม่ได้เอ่ยถามเช่น
กัน เขานั่งรอให้นางเอ่ยปากอย่างเงียบๆ

แสงจันทร์สุกสกาวสาดส่องผ่านบานหน้าต่างเข้ามา

“ขอภัยด้วยเจ้าคะ” ไต้เวจาเอ่ยขึ้นอย่างละอายใจ “ครานั้นที่ท่านถาม
ข้าว่ายินดีที่จะแต่งตั้งให้ท่านหรือไม่ ข้ารู้อยู่แล้วว่าบิดาของท่านต้องไม่ยอมให้ท่าน
แต่งภรรยาตามที่ท่านปรารถนาเป็นแน่ จึงพูดออกไปว่า ‘หากได้เป็นสามีภรรยา
ก็นับว่ามีวาสนาต่อกัน...’”

ซึ่งไม่ผู้ฉลาดปาดเบรื่องยอมเข้าใจได้ในทันที ในสมองของเขาพลัน
ว่างเปล่า ช่วงขณะเิบหน้าก็พลอยซีดเผือดไปด้วย

ไต้เวจาไม่กล้ามองเขาเพียงแวบเดียว นางก้มหน้าลงต่ำพลางกล่าวไม่
เต็มเสียง “เรื่องนี้เป็นข้าที่ไม่ดีเองเจ้าคะ ขอภัย...”

“ข้ารู้แล้ว” ซึ่งไม่ได้สติกลับคืนมาจึงเอ่ยเสียงแผ่ว “เจ้าอย่ากังวลไปเลย

เรื่องนี้ข้าจะจัดการเอง”

เสียงของเขาแผ่วเบาลงจนคล้ายกับริ้วเมฆที่ล่องลอยอยู่รอบดวงจันทร์ เพียงแค่พริบตาเดียวก็พร้อมจะจางหายไป แต่ถึงกระนั้นก็ทำให้รู้สึกถึงความเด็ดเดี่ยวที่แฝงอยู่ ไม่จำเป็นต้องใช้เสียงที่ดังก้อง ไม่จำเป็นต้องแสดงออกทางสีหน้า แต่ก็ทำให้ผู้คนรู้สึกเชื่อมั่นและวางใจว่าเขาจะสามารถทำตามสิ่งที่ตกปากรับคำได้

“ขอภัยเจ้าค่ะ” ไต้เวจกล่าวขอโทษซ้ำโม่อีกครั้ง ทว่าไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดใจของนางจึงรู้สึกเจ็บปวดอยู่ลึกๆ หยาดน้ำตาก็พลันเอ่อล้นขอบตา

นางรีบหลุบตาลง ไม่ง่ายเลย... กว่าจะห้ามหยาดน้ำตาไม่ให้หลังรินลงมา

“ไม่เป็นไร” ซ่งโมไม่ได้มองนาง แต่ทอดสายตาดำไปยังแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมาจากนอกหน้าต่าง ปากก็เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “เป็นข้าเองที่ไม่ใคร่ควรจะให้กระเจ้าตั้งแต่ต้น...”

หรือจะบอกว่าเขาไม่เคยคำนึงถึงเรื่องนี้เลยก็ได้!

ซ่งโมอดเบะปากหยันตัวเองไม่ได้

หากนางถอนหมั้นกับเขาก่อนอีกครึ่ง ถ้าเรื่องนี้แพร่สะพัดออกไป เกรงว่าวันข้างหน้าคงยากจะแต่งเข้าสู่สกุลได้อีกแล้ว นางฉลาดปราดเปรื่องถึงเพียงนี้หรือจะคิดไม่ได้ เกรงว่านางคงจะมีแผนการอันกระมัง?

แต่กลับเป็นเขาเองที่นุ้มบ่ามยื่นมือเข้าแทรกอย่างอวดดี ไม่ต่างอะไรกับตัวโง่งมก็มีปาน

ยังดีที่ไต้เวจเชื่อมั่นในตัวเขา นางจึงยอมมอบเรื่องนี้ให้เขาจัดการ นี่นับว่าเป็นการปลอบใจอย่างหนึ่งใช่หรือไม่

ซ่งโมคิดพลางเยาะหยันตัวเองไปพลาง ก่อนภาพของจีหย่งจะปรากฏขึ้นมาในความคิด

เขาจะรักไปเล็กน้อย หรือว่านี่จะเป็นสาเหตุที่สกุลไต้ยอมปล่อยให้เกิดเรื่องสองพี่น้องกลับตัวขึ้นเกี้ยวต่างๆ กัน

ทว่าพริบตานั้นเขาก็สะกดความคิดนี้ลงไปใ้ในก้นบึ้งของหัวใจ บางทีอาจเป็นเพราะศักดิ์ศรีของคนที่ไม่ยอมให้เขาคิดเรื่องนี้อีกต่อไป

เพราะเรื่องนี้จะทำให้ตัวเขาไม่ต่างอันใดกับตัวตลกกระโดดข้ามคาน
ในใจของซ่งโมทั้งชื่นชมทั้งพิศเพื่อน รวากับนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่โรยด้วยเข็ม
คมกริบก็มีปาน

เขาหยัดกายลุกขึ้น “เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน”

ไต้เวเจารู้ว่าตนทำร้ายซ่งโมเสียแล้ว

เรื่องบางเรื่อง... นอกเสียจากว่าฝืนใจตนเอง มิเช่นนั้นก็จะพบปัญหาที่จะ
เสี่ยงไม่ทำให้ทำร้ายผู้อื่นได้

ทว่าบางครั้งการเอ่ยวาจาไม่จริงใจก็เจ็บปวดยิ่งกว่าการพูดความจริง
โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับความจริงใจของผู้อื่น ก็กลับกลายเป็นความ
เสแสร้งปั้นแต่งอย่างหนึ่ง

“ขอโทษเจ้าค่ะ ข้าเพียงแต่ไม่อยากแต่งงานกับผู้ใดอีกแล้ว” ไต้เวเจาลุก
ขึ้นมาพาลงรับเอ่ยอธิบาย น้ำเสียงของนางตะกุกตะกักจนสังเกตได้ ไม่จะฉาน
เช่นปกติ “ข้าจะไปส่งท่านเองนะเจ้าค่ะ”

‘อย่างนั้นหรือ’

ซ่งโมเฝ้าปากก่อนจะกล่าว “ไม่ต้องหรอก ประเดี๋ยวใครพบเข้าจะถูก
ครหาเสียเปล่าๆ” พอเอ่ยจบก็ก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้าแล้วเปิดประตูออก

แสงจันทร์กระจ่างสาดส่องเข้ามา

เงาร่างของเขาสูงโปร่งมั่นคงทว่าโดดเดี่ยว ให้ความรู้สึกเดียวดายเช่น
เดียวกับในชาติที่แล้ว

ไต้เวเจียนอยู่ใต้ชายคาระเบียง สายตาทอดมองซ่งโมที่ผล่ห่างออกไป
เรื่อยๆ พอคิดถึงขนมหวานสองกล่อนนั้น ในใจก็พลันรู้สึกทุกข์ระทมขึ้นมา

การจากลาในวันนี้... ด้วยความหึงหวนในศักดิ์ศรีของซ่งโม เกรงว่า
พวกเขาจะไม่พบหน้ากันอีกแล้ว!

อีกฝ่ายจะใช้วิธีการโดยกเลิกการหมั้นหมายระหว่างพวกเขาทั้งหมด

เขาจะใช้โอกาสนี้แต่งเป็นราชบุตรเขย หรือก่อความขัดแย้งกับช่งอี้ซุน?

ถ้าอย่างนั้นผู้อื่นจะเอยถึงเขาเช่นไรกัน หลังจากที่ต้องถูกตราหน้าเรื่อง เช่นฆ่าผู้คนเป็นผักปลาไปครั้งหนึ่งแล้วนะหรือ

“ช่งเยียนถึง!” โต้วเจาอดที่จะร้องเรียกเขาเบาๆ มิได้ “วันพรุ่งข้าอาจจะ ไม่สบาย ท่าน... ท่านก็ต้องทำอะไร...”

‘หมายความว่าอย่างไรกัน ตบหน้าข้าไปแล้วยังจะมอบพุทราหวานให้ข้า อีกอย่างนั้นหรือ’

ช่งโม่อดใจหันกลับไปไม่ได้ ก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้ม “เกรงว่าความคิด ของเจ้าคงไม่เข้าที่ บิดาของข้าในเวลานี้กำลังรื้อร่อนหาภรรยาที่มีข้อบกพร่อง ให้ข้าอยู่!”

เขาระบายยิ้มบางอย่างนึกเยาะเย้ยตนเอง น้ำเสียงที่อบอุ่นอ่อนโยนนั้น ดูเสแสร้งมากเช่นเดียวกัน ทว่าอย่างน้อยก็ทำให้ตัวเองดูไม่จนตรอกมากถึง ขนาดนั้นกระมัง

โต้วเจาหลับยิ้มไม่ออก

สองชาติภพที่ผ่านมานี้มีเพียงช่งโม่เท่านั้นที่ใส่ใจในคำพูดของนาง

นางอดที่จะก้าวออกมาสองสามก้าวมิได้ ปากก็เอ่ยเสียงแผ่ว “ในเมื่อ บิดาของท่านยอมนำเงินสองหมื่นตำลึงเงินมาเป็นสินสอดของหมั้น ก็แสดงว่า เขายังไม่คิดจะหยามเกียรติท่าน ข้าเองป่วยเป็นโรคร้าย หากเรื่องนี้แพร่พราย ออกไป เขาคงไม่อาจเกลี้ยทำเป็นไม่สนใจได้กระมัง” พอเอยถึงตรงนี้นางก็อด เลิกคิ้วไม่ได้ “หรือต่อให้เขาสร้างทำเป็นไม่รับรู้ ข้าก็จะทำให้เขาจนปัญญาที่จะ สร้างทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเองเจ้าคะ”

ท่าทางของโต้วเจาอาจจริงอาจจัง ช่งโม่ไม่สงสัยในการตัดสินใจของนาง แม้แต่น้อย แต่ถ้าทำเช่นนั้น ผู้อาวุโสในสกุลจี้จะอย่างไรกัน

ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างยิ่งของโต้วเจาทำให้ช่งโม่หนึ่งงั้นไปชั่วขณะ

เขานึกถึงการพบหน้ากันครั้งแรกที่หมู่บ้านชาวนา คิดถึงบุญคุณที่นาง ส่งคนให้เดินทางกว่าพันลี้เพื่อมาช่วยชีวิตเขา คิดถึงสายตาละอายใจของนาง

เมื่อครู่...

ซึ่งไม่รู้รู้สึกสะท้านเยือกขึ้นในใจ นางมีความคิดเป็นของตนเองมาแต่ไหนแต่ไร ส่วนเขาก็เป็นแค่คนเมืองจ๊กกลัวฟ้าถล่มเท่านั้น

ซึ่งไม่คิดว่าตนควรรู้สึกเบาใจจึงจะถูก ทว่าที่น่าประหลาดใจก็คือในใจของเขากลับรู้สึกผิดหวังอยู่เบาบาง

ทว่าความคิดของเขายามนี้สับสนอลหม่านไปหมด เขาจึงคิดเพียงแค่อยากรีบไปให้พ้นจากที่นี่ให้เร็วที่สุด เขาเพิกเฉยต่อสารพัดความรู้สึกในใจ ก่อนส่งยิ้มพลางพยักหน้าให้ตัวเอง จากนั้นจึงหมุนตัวกลับอีกครั้ง

เบื้องหน้าคือประตูหูกี่เรือนหลักสกุลโต้ว เมื่อเดินผ่านประตูบานนี้แล้ว เขากับตัวเองก็จะไม่มีความเกี่ยวข้องกันอีกต่อไป

การช่วยนางยกเลิกการหมั้นหมายกับตนได้ ก็เท่ากับว่าได้ทดแทนหนี้ชีวิตที่มีต่อนางแล้วเช่นเดียวกัน

นับแต่นั้นไปทั้งสองคนก็จะเป็นเพียงคนแปลกหน้า แม้แต่การพยักหน้าทักทายสักครั้งก็ยังรู้สึกกระอักกระอ่วนใจใช่หรือไม่ เราสองคนจะเดินไปถึงขั้นนี้จริงๆ น่ะหรือ

ซึ่งไม่กลับชะงักฝีเท้า สุดท้ายก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองตัวเอง

ตัวเองยืนอยู่ใต้ชายคาระเบียงเรือน แสงจันทร์สาดกระทบใบหน้าของนางจนแบ่งเป็นเงาสองส่วน

ภายใต้แสงจันทร์สุกสกาว ปลายคางมนขาวเกลี้ยงเกลา ผิวฉนวนเนียนดุจเนื้อหยก เปล่งประกายวิบวับราวกับอัญมณี

ใต้เงามืดของชายคา ดวงตาดำขลับสุกสกาวราวกับน้ำพุของนางที่ทอดมองเขาอย่างสงบนิ่งนั้น คล้ายกับว่าหากเขาหมุนตัวผลจากไปในครั้งนี้ วันข้างหน้าก็คงยากที่จะได้พบพานกันอีกแล้ว

หัวใจของซึ่งไม่ดำดิ่งลงอย่างปราศจากสาเหตุ ก่อนจะนึกถึงคำพูดที่นางเอ่ยออกมาเมื่อครู่

“ข้าเพียงไม่อยากจะแต่งงานกับผู้ใดอีกแล้ว”

เป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือ

ซึ่งโม้ดที่จะก้าวยาวๆ ไปหาตัวเจ้าไม่ได้ เขาไม่ควรเป็นคนที่ล่าถอย
เมื่อพานพบกับอุปสรรค

หากนี่เป็นบาดแผล เขาก็เต็มใจที่จะทำให้แผลลึกยิ่งขึ้น หลังจากนั้นถึง
ค่อยเยียวรักษาให้หายดี แต่จะไม่ยอมให้ความลับสนว่าวันนี้กลายเป็นหนาม
แหลมทิ่มแทงใจเขาไปตลอด

“ตัวเจ้า” ซึ่งไม่ยืนอยู่เบื้องหน้านาง “เจ้าไม่ยอมแลกแต่งงานกับข้า หรือแค่
ไม่ยอมยกออกเรือนกันแน่”

เขาเป็นคนแรกที่เอ่ยถามถึงความรู้สึกของนางอย่างชัดเจนกระจ่างแจ้ง
เช่นนี้

ตัวเจ้าจึงตอบอย่างจริงใจ “ข้าไม่ยอมยกออกเรือนเจ้าค่ะ” นางมองใบหน้า
ที่ติดจะซีดเซียวของเขากายใต้แสงจันทร์ ก่อนเสริมขึ้น “ไม่ว่ากับผู้ใดทั้งนั้น!”

ดวงตาของซึ่งไม่กลับทอประกายวับวาวขึ้นมา จนทำให้ดวงตาทั้งสอง
ข้างของตัวเจ้าถึงกับพรำมัว

“เพราะเหตุใดกันเล่า” เขาเอ่ยถาม

“เหตุใดเจ้าถึงไม่ยอมยกออกเรือน หรือแค่เพียงเพราะกลัวว่าหลังจากออก
เรือนไปแล้วจะตระกำลำบาก ถ้าเช่นนั้นหลายปีมานี้ที่ดูแลกิจธุระในจวนสกุล
โต้ว เจ้าไม่รู้สึกลำบากหรือไร ต่อไปเจ้าต้องอยู่ท่ามกลางการต่อสู้แย่งชิง
ทรัพย์สินของบรรดาหลานๆ หรือว่าเจ้าจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจกัน เจ้าไม่ยอม
แต่งงานด้วยเหตุผลใดกันแน่ คุณหนูสี่สกุลโต้วที่ข้ารู้จักมิใช่ผู้ที่กลัวความ
ลำบากสักนิด”

สองร้อยยี่สิบหก

หนูกา

ลำบากหรือ?

ลำบากสิ ทว่าความลำบากเช่นนี้จะเทียบอะไรได้กับความขมขื่นยามที่บุตรชายและบุตรสาวในอุทรต่างพากันเอาใจออกหากเล่า

พอคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในชาติที่แล้ว ไฉว์เจาก็ปลั่งเหม่อลอย ทว่าส่วนลึกของใจกลับเต็มไปด้วยความเจ็บปวดร้าวราน

หากจากลากันในครั้งนี้ นางกับซ่งไม่อาจไม่มีโอกาสได้พบหน้ากันอีกต่อไปแล้ว

บางถ้อยคำ... ควรพูดให้กระจ่างชัดเจนย่อมจะดีที่สุด นางไม่ยากทั้งความเสียใจหรือความเจ็บปวดเอาไว้ในใจของซ่งไม่ เหมือนกับชะตากรรมที่นางประสบมาในชาติก่อน ต้องพลัดพรากจากมารดา ทั้งยังไม่อาจเข้าใจต้นสายปลายเหตุในเวลานั้นได้เลย

บางครั้งนางมักคาดเดาสาเหตุการตายของมารดา หรือไม่ก็คิดไปว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง หากปล่อยให้ซ่งไม่จากไปเช่นนี้ วันเวลาหลังจากนี้เมื่อเขานึกถึงเรื่องนี้ขึ้นเมื่อไร ก็จะต้องมาขบคิดใคร่ครวญไปทั้งชีวิตเหมือนกับที่นางเคยเป็นมาก่อนอย่างแน่นอน

“การรักษาความสมดุลกับคนจวนตะวันตกจึงมีใช้เรื่องยากลำบาก พวกเขาเป็นญาติมิตรร่วมสายโลหิตของข้า แล้วข้ามิใช่ญาติมิตรร่วมสายโลหิตของพวกเขาหรือไร หากพวกเขาเคารพข้าหนึ่งนิ้ว ข้าก็จะให้เกียรติพวกเขาสักหนึ่งศอก ต่อให้พวกเขาทำผิดต่อข้า นั่นก็เป็นเพียงความทุกข์ใจเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น ก็ทำได้เพียงแค่ตำหนิตนเองที่มองคนไม่ขาดเอง”

นางหันไปมองเงาของไม้ใหญ่ที่ตกกระทบพื้นดิน และเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา “เมื่อครั้งที่ข้ายังเยาว์วัย มักรู้สึกวาทนที่ไม่มิบิดามารดาและไร้พี่น้องร่วมอุทรข้างเดียวดายอ้างว้างนัก หลังจากที่เติบโตใหญ่ขึ้นมาสักหน่อยก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะมีใครสักคนเป็นเพื่อนรู้ใจ เผื่อหวังเป็นอย่างมากกว่าคนผู้นั้นจะปฏิบัติกับข้าเป็นอย่างดีเสมอแม้ว่าผู้อื่นจะทอดทิ้งข้าไป ข้าก็ยินดีที่จะอยู่กับเขาตลอดไป แม้จะรู้ดีแก่ใจว่าเรามีข้อบกพร่องใดบ้างเช่นกัน” เมื่อพูดถึงตรงนี้ นางก็หัวเราะให้ขำไม่เบาๆ

“ยิ่งไปกว่านั้นข้าก็มีใช้คนที่ไร้ข้อบกพร่องเสียหน่อย ข้าอดทนอดกลั้นต่อผู้อื่น ไม่แน่ว่าผู้อื่นก็อาจจะกำลังอดทนอดกลั้นข้าอยู่ก็เป็นได้ แต่การที่มีใครสักคนอยู่ข้างกายก็ย่อมดีกว่าต้องโดดเดี่ยวดายเพียงลำพังกระมัง”

คนที่นางเอ่ยถึงคงจะเป็นเวย์ถึงอวีกระมัง?

ภายใต้แสงจันทร์ รอยยิ้มของนางซีตเซียอ้างว้างจนล้นเกล้าได้ ประหนึ่งว่ามีมือคูหนึ่งทิ่มมองไม่เห็นบิบบหัวใจของซึ่งไม่จนทำให้เขารู้สึกหายใจไม่ออก

“ทว่าเนื้อกับกระดูกนั้นไม่เหมือนกัน” โต้วเจาพึมพำ “เลือดกับเนื้อเป็นหนึ่งเดียวกัน ไกล่ชิดแนบแน่น... ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางตัดขาดได้” ใบหน้าของบุตรธิดาพราเลือนไปจากความทรงจำของโต้วเจาเนิ่นนานแล้ว แต่ที่ยังคงสลักลึกอยู่ในจิตใจของนางกลับเป็นความรู้สึกซึ่งทำให้นางโศกเศร้าระคนปีติยินดี

“เขาเจ็บปวด ท่านก็เจ็บปวด เขายินดี ท่านก็ยินดี ความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ว่าท่านจะก้าวย่างไปยังแห่งหนใด ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใด หากท่านยังจดจำได้ ท่านก็ไม่อาจปล่อยวางได้”

ซึ่งไม่ตะลึงพริ้งเฟริด

ไต้หวัน นางกำลังหวาดกลัว! ที่แท่นางก็หวาดกลัวที่จะต้องแต่งงานกับ
ผู้อื่น!

สาเหตุใดที่ทำให้นางเกิดความคิดเช่นนั้นกัน

เป็นเพราะการตายจากของมารดาผู้ให้กำเนิด? หรือเป็นเพราะการ
แต่งงานแทนของไต้หวัน? หรือจะเป็นเพราะสกุลจี้เข้ามาสืบบทบาท?

เขาจำได้ว่าไต้หวันกับจี้หย่งเตียบโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก

ไต้หวันที่เป็นเช่นนั้นทำให้เขารู้สึกปวดใจเหลือคณา

เขานึกถึงเงินขวัญถุง ตัวนกอี และเปียซูชินที่อยู่ข้างกายของไต้หวัน...
เป็นเพราะเหตุนี้ใช่หรือไม่ ไต้หวันจึงต้องมียอดฝีมือมากมายเช่นนี้อยู่เคียงข้าง
เขานึกถึงจิตใจไร้ความปรานีที่บิดามีต่อตนเอง

ราวกับซึ่งไม่หวนไปในคำคืนอันแสนหนาวเหน็บอีกครั้ง คำคืนที่ซบ
กล่อมให้เขาอยากจมลงสู่ห้วงนิรนา แต่ถ้ายหลับตาลงเมื่อใดก็คงได้ยกราย
ไปสู่ธารน้ำพุเหลือง³⁵⁹

เขาอดที่จะคว่ำมือของไต้หวันไม่ได้ ปากก็เอ่ย “ในเมื่อเจ้ารู้ตัวว่าหาก
ตนป่วยเป็นโรคร้ายยากจะรักษา บิดาของข้าคงจะถอนหมั้นหมายไปเพื่อรักษา
ชื่อเสียงเป็นแน่ แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้แผนการนี้ก่อนที่จะพบหน้าข้ากันเล่า”

ท่าทางของซึ่งไม่ซึ่งจริงจังจนไต้หวันตะลึงงันไปเล็กน้อย

“เป็นเพราะเจ้าคิดว่าหากมอบเรื่องนี้ให้ข้าจัดการ ข้าจะต้องหาคำตอบ
ที่ดีให้เจ้าได้อย่างแน่นอนใช่หรือไม่” ซึ่งไม่เอ่ยถามเสียงขมิ

ไต้หวันจำต้องพยักหน้ารับ เพราะนางคิดเช่นนั้นจริงๆ ไม่มีผู้ใดรู้ถึงความ
เก่งกาจของซึ่งไม่ดีไปกว่านางอีกแล้ว

ในเมื่อซึ่งไม่สามารถชักนำให้ซึ่งอื่นช่วยเขาสู่ขอนางได้ภายในระยะเวลา
สั้นๆ เพียงไม่กี่วัน ถ้าเช่นนั้นเขาก็ต้องมีวิธีถอนหมั้นและล้มเลิกการแต่งงาน

³⁵⁹ หมายถึง โลกของคนตาย ปรโลก ปรภพ

ได้อย่างแน่นอน

คำตอบของโด้วเจาทำให้ดวงตาของซ่งโม่ทอประกายวับวาวอย่างประหลาด

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะเชื่อใจข้าเหมือนก่อนหน้านี้สักครั้งได้หรือไม่” เขาจ้องมองนางด้วยแวตาแน่น “เจ้าแต่งงานกับข้าเถิด! ต่อให้ข้าตกต่ำอย่าแ่เพียงใด แต่ข้าก็สามารถปกป้องเจ้าได้อย่างแน่นอน!”

โด้วเจาจึงงัน นางเอ่ยออกมาถึงขนาดนี้แล้ว ซ่งโม่ยังหมายมั่นที่จะแต่งงานกับนางอีกหรือ

นางไม่มีวันคิดเข้าข้างตนเองว่าซ่งโม่มีใจให้นางได้กระมัง เพราะนางก็จำได้แม่นยำในชาติที่แล้วซ่งโม่มีสตรีประเภทใดอยู่ข้างกายบ้าง

เขาในเวลานั้นก้าวไปบนเส้นทางแห่งกบฏ กำเริบเลิกลาและปราศจากผู้อาวุโสที่คอยกำราบยับยั้ง สตรีเหล่านั้นยังไม่อาจทำให้เขาพึงพอใจแล้วไปสู่ขอเข้าสู่สกุลได้ แล้วตัวนาง... ไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องที่นางอายุมากกว่าซ่งโม่หนึ่งปี เหตุการณ์ที่ประสบพบพานมากมายยังทำให้อุปนิสัยของนางเปลี่ยนเป็นหนึ่งขี้นมอย่างเห็นได้ชัด นอกจากตรวจสอบบัญชีและดูแลธุระในเรือน ก็สนใจเพียงปลูกดอกไม้ตายหญ้า อย่าวว่าแต่มีอารมณ์ขันช่างหยอกเย้าจำนรรจายเลย แค่ความอ่อนหวานนุ่มนวลก็ยังห่างไกลตัวจนไม่อาจกล่าวถึงได้

นางอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม “เพราะอะไรเจ้าคะ”

เพราะอะไร? ซ่งโม่หนึ่งงันไปชั่วขณะ

นั่นสิ! เพราะอะไรกันหนอ

ชะตากรรมที่โด้วเจาพบพานมาแม้จะชวนให้เจ็บปวดเวทนา ทว่านางมิใช่สตรีอ่อนแอแต่อย่างใด ตรงกันข้าม เรื่องราวเหล่านี้กลับทำให้นางยิ่งแข็งแกร่งเด็ดขาดและเด็ดเดี่ยวขึ้นกว่าเก่า มีเรื่องใดที่เธอจะต้องวิตกกังวลด้วยหนอ

สายลมราตรีกลางฤดูใบไม้ผลิพัดวูบโฉบมา แมกไม้เสียดสีดังเสกสาก มาพร้อมกับความหนาวเย็นเสียดกระดูก แต่เพราะมีโด้วเจาอยู่ข้างกาย เพราะ

มีคนที่สนทนากับตนเองอย่างตรงไปตรงมา ความหนาวเหน็บเข้ากระดูกดำ เช่นนี้ก็พลันกลายเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

“เจ้าเป็นคนกล่าวเองว่ามีใครสักคนอยู่ข้างกายยอมดีว่าการอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายมิใช่หรือไร” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “แทนที่จะให้บิดาของข้าบงการเรื่องการแต่งงานของข้า มิสู้แต่งเจ้าเข้าสู่สกุลยังจะดีเสียกว่า อย่างน้อยระหว่างเราสองคนก็ยังมิเรื่องให้พูดคุยกันได้ ทำหน้าที่เป็นเพื่อนรู้ใจของกันและกันไม่ดีกว่าหรือไร”

“อะ!” โต้้วเจาเบิกตากว้างด้วยความตะลึงงัน เมื่อนึกถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อลูกสกุลซ่ง

ขณะนั้นโต้้วเจารู้สึกราวกับได้เห็นช่องโหว่ที่เบื้องหน้ามีกองกำลังเบิกทางเบื้องหลังมีผู้คุ้มกันห้อมล้อม ทว่าสีหน้าของเขากลับแสนจะเดียวดาย ขณะเดียวกันก็มีท่าทางเศร้าหมอง แม้ดูจากแผ่นหลังยังรับรู้ได้ถึงความหดหู่อ้างว้างผู้หนึ่งอีกครั้ง

ในความเป็นจริงชะตากรรมของพวกเขาสองคล้ายคลึงกันอย่างมาก ความเจ็บปวดบางเบาผุดขึ้นในใจของโต้้วเจา

ใต้ชายคาระเบียงเรือน แสงสว่างของโคมแดงสาดสะท้อนลงบนพื้นเสียงของแมลงที่ไม่รู้ชื่อดังประสานกังวานอยู่กลางลานเรือน

ซ่งโมเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “โต้้วเจา เจ้าเก็บคำพูดของข้าไปใคร่ครวญให้ละเอียดเถิด แทนที่จะดิ้นรนต่อสู้อย่างยากลำบากในสกุลโต้้วเช่นนี้ มิสู้ออกไปอยู่ที่เรือนเจี้ยจื้อไม่ดีกว่าหรือ อย่างน้อยเงินชีวิตและพวกตัวนงอื่ก็สามารถรับใช้อยู่ข้างกายเจ้าอย่างเปิดเผยได้”

โต้้วเจานิ่งงันไป

ซ่งโมกล่าวลา “ข้าจะรอฟังข่าวจากเจ้า”

โต้้วเจาข่มตาไม่หลับทั้งคืน

อาจเป็นเพราะสภาพความทรงจำของซ่งโมในชาติก่อนสลักลึกจนยากจะ

ลืมนั่น

ไม่มีใครเก่งกาจพอจะทำให้นางวางใจได้เช่นชังโม และก็ไม่มีสกุลใดที่ทำให้นางหวาดหวั่นใจได้เท่าจวนอิงกั้วกงอีกแล้วเช่นกัน แต่ถึงกระนั้นคำพูดของชังโมก็มีเหตุผล

เทียบกับดินนกระเลือกกระสนอยู่ในจวนสกุลโต้ว ไม่รู้ว่าเมื่อใดถึงจะมีสถานะเหนือผู้อื่นได้ มิสู้แต่เข้าจวนอิงกั้วกงไปเสีย แบบนี้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ เหมือนในเวลานี้

ไป... หรือว่าไม่ไปดีหนอ

ชังโมบอกว่าจะรอฟังข่าวจากนาง เขาหมายถึงรอให้นางปล่อยข่าวว่าตนเป็นโรคภัยยากจะรักษา เขาจะได้สบโอกาสนี้ล้มเลิกการหมั้นหมาย? หรือว่ารอให้นางตอบตกลงแต่งงานกับเขากันแน่

โต้วเจ้ารู้สึกราวกับว่าตนกำลังยืนอยู่ตรงทางแยกสายหนึ่ง

หากแต่เข้าจวนอิงกั้วกงก็เห็นแต่ความลำบากยากเข็ญ ขณะที่อยู่เฝ้าเรือนสกุลโต้วก็เห็นแต่ความอึดอัดคับข้องใจ นางจะไม่มีทางเลือกที่สามที่สามารถก้าวเดินต่อไปได้แล้วอย่างนั้นหรือ

หลังจากกลับชาติมาเกิดใหม่ นี่เป็นครั้งแรกที่โต้วเจอตัดสินใจไม่ได้ได้แต่หวังว่าห้วงเวลาจะหยุดนิ่งลงชั่วขณะ ให้นางเกิดความคิดอะไรสักอย่างก่อนดวงตะวันจะเคลื่อนคล้อย ดวงจันทร์จะลับก็ยังมี

ส่วนชังโมผู้ยืนอยู่ใต้แสงจันทร์ตรงหน้าต่างในห้องหนังสืออดไม่ได้ที่จะพรัมหายใจออกมา

ผ่านไปแล้วสามวัน ทางฟากสกุลโต้วก็ยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

ไม่มีข่าวแพร่พรายออกมาว่าโต้วเจ้าเป็นโรคภัยรักษาไม่หาย และก็ไม่มีกรทำให้สกุลชังต้องลำบากใจเรื่องการเรียกร้องสินสอดออกเรือนเช่นกัน

ต่อเติมเรือน ตกแต่งห้องหอ ส่งเทียบเชิญ จัดเตรียมนายเสมียนบัญชี...

รายละเอียดเรื่องการแต่งงานในแต่ละส่วนดำเนินไปอย่างราบรื่น

โต้วหมิงที่ได้รับเทียบเชิญริบรุดมาที่ตรอกวัดจึงอันในทันใด

“ท่านพี่ของข้าหมั้นหมายกับช่งเยี่ยนถึง ซื่อจื่อจวนอิงกั้วกงจริง ๆ หรือเจ้าคะ” นางเอ๋ยถามโต้วซื่ออิงด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

“จะเป็นเท็จไปได้หรือไร!” โต้วซื่ออิงที่แก้ปัญหารื่องการแต่งงานของบุตรสาวคนโตได้แล้วไม่เพียงแต่อารมณ์ดี ทว่าเวลานี้กลับดูอ่อนเยาว์ลงไปถึงสิบปี

พอนึกถึงเรื่องที่บุตรสาวคนรองก่อไว้กับบุตรสาวคนโต เขาก็เอ๋ยกำชับโต้วหมิง “ยามที่เจ้ามอบของขวัญแต่งงานให้พี่สาวเจ้า ต้องมอบของขวัญชิ้นใหญ่ให้นาง และจำไว้ด้วยว่าเจ้ากับจีหนิงโหวต้องมาร่วมดื่มสุรามงคลด้วย!”

โต้วหมิงไม่สบอารมณ์อยู่ในใจ แต่พอนึกถึงว่าหลายวันมานี้บิดาขุนซึ่งนางอย่างหนัก ไหนเลยจะกลักระเบิดอารมณ์ออกมา ด้วยเหตุนี้จึงโผล่เข้ากอดแขนโต้วซื่ออิงพลางเอ่ยออดอ้อน “ท่านอย่าเอาแต่เรียกจีหนิงโหว จีหนิงโหวสิเจ้าคะ เขาเป็นเขยรองของท่านนะเจ้าคะ นามรองของเขา ก็คือเพ่จั่นอย่างไรเล่า”

โต้วซื่ออิงไม่ได้หัวเราะขบขันไปกับนางเหมือนเมื่อก่อน แต่ทำเพียงแค่มพยักหน้ารับส่งๆ และกล่าวกับนางด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง “เวลานี้เจ้าออกเรือนไปเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว จะยืนจะนั่งก็ควรสำรวมท่าทีให้เหมาะสม จึงจะถูก มาเที่ยวถึงแขนเสื้อร้องออดอ้อนพ่อเช่นนี้ได้ยังไงกัน”

โต้วหมิงอยู่ปากก่อนยิ้มทะเล้น “มิใช่ว่าคิดถึงท่านพ่อหรือเจ้าคะ”

โต้วซื่ออิงส่ายหน้าพลางทอดถอนใจกับบุตรสาวคนรอง ทว่าสีหน้ากลับผ่อนคลายลงเล็กน้อย

โต้วหมิงถามโต้วซื่ออิง “จวนอิงกั้วกงหมายตาท่านพี่ได้อย่างไรกัน เจ้าคะ ข้าได้ยินมาว่าซื่อจื่อผู้นั้นอายุน้อยกว่าท่านพี่หนึ่งปี ข้ายังฆ่าแกงผู้คนเป็นนิสัย แม้แต่ผู้คุ้มกันจวนตนเองก็ยังไม่ละเว้น...”

“หยุดพูดจาเหลวไหลได้แล้ว!” โต้วซื่ออิงเอ็ดบุตรสาวด้วยใบหน้าบึ้งตึง “พี่สาวของตนเอง โฉมเจ้าถึงทำตัวเหมือนพวกสตรีในตลาดเหล่านั่นกัน ได้ยิน

เสียงลมก็ว่าฝนตก พังไม่ได้ศัพท์ก็จับไปกระเดียดเสียก่อน!” ทั้งยังเอ่ยต่ออีก
“เรื่องนี้ข้าไปสอบถามอิงกั๊วกงมาด้วยตนเองแล้ว อิงกั๊วกงกล่าวว่ามิได้มีเรื่อง
เช่นนั้น เจ้าเองเป็นน้องสาวของโซ่วกุ อย่าให้ข้าได้ยินวาจาเช่นนี้อีก!”

โต้วหมิงไม่สะทกสะท้าน ยังหมายจะพูดอะไรต่ออีก ทว่าเกาเซิงกลับ
ปรี๋เข้ามารายงาน

“นายท่าน ได้ทำไข่และไข่เต่าส่วจากสำนักฮั่นหลินมาแล้วขอรับ”

โต้วซื่ออิงคลายสีหน้าลงเล็กน้อย ก่อนเอ่ยสั่งสอนโต้วหมิงสองสาม
ประโยค “ต่อไปอย่าทำเช่นนี้อีก” ก่อนจะจัดแขนเสื้อให้เรียบร้อยแล้วเดินออก
ไปที่โถงบุปผา

โต้วหมิงกระต๊อบเท้าอย่างอดไม่ได้ จากนั้นก็หมุนตัวผละไปยังห้องปีก
ที่หวังอิงเสวี่ยถูกกักตัวอยู่

สองร้อยยี่สิบเจ็ด

จุฑา

เรื่องที่หวังอิงเสวียเป็นตัวละครก่อเหตุพี้น้องสลับตัวขึ้นเกี้ยว ต่อให้สกุลหวังจะรักบุตรสาวคนนี้อีกเพียงใด ทว่าก็จนปัญญาที่จะกางปีกปกป้องนางได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้เมื่อสกุลโต้วเสนอให้หวังอิงเสวียติดตามไต้พู่เหรินกลับเงินตั้งในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า สกุลหวังจึงทำได้เพียงพยักหน้าเห็นดีเห็นงามด้วยเท่านั้น

หวังอิงเสวียต้องย้ายไปอยู่ที่ห้องพักหลังเรือนหลักด้วยเหตุนี้ โดยมีภรรยาของเกาเซิงคอย ‘ปรนนิบัติรับใช้’ ด้วยตนเอง ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับห้ามอย่างกรายเข้าไปใกล้แม้แต่คนเดียว โดยบอกกล่าวบุคคลภายนอกว่าหวังอิงเสวียเจ็บไข้ได้ป่วยเพราะเหนื่อยหนักมาหลายปี จำเป็นต้องพักฟื้นร่างกาย หลังจากนั้นก็จะติดตามไต้พู่เหรินกลับไป ‘พักฟื้น’ ที่เงินตั้งนั่นเอง

ดังนั้นตอนที่ไต้หวมเห็นหวังอิงเสวียนั่งอิงกรอบหน้าต่างพลางทอดสายตามองออกไปด้านนอกอย่างเหม่อลอย นางจึงไม่ได้พุ่งเข้าไปกอดมารดาแล้วร้องไห้ หรืออ้อนวอนขอร้องให้ผู้อาวุโสสกุลโต้วมอบความเป็นธรรมให้มารดา เพียงแค่ขอบตาเอ่อคลอไปด้วยน้ำตา หมายจะพูดอะไรสักอย่างก็ได้แต่ยังปากเอาไว้

หวังอิงเสวี่รู้ว่าบุตรสาวดูแคลนตนเองมาแต่ไหนแต่ไร และคิดว่าการที่นางถูกสกุลโศวลิตรอนอำนาจในการดูแลเรือนทั้งหมดไป ก็เป็นเพราะว่านางเป็นคนขี้แพ้มาโดยตลอดนั่นเอง

ทว่าหวังอิงเสวี่กลับมิได้นำเรื่องนี้มาใส่ใจแต่อย่างใด

บุตรสาวของนางเองมีอะไรให้ต้องถือสาหาความกันเล่า นางได้ทำเรื่องที่ดีจนสามารถทำได้ และมอบสิ่งที่ดีจนสามารถมอบได้ให้บุตรสาวไปแล้ว

หวังอิงเสวี่ระบายยิ้มบาง นางเรียกให้โศวหิมิงมานั่งที่เตียงเตา และสั่งให้สาวใช้ล้างผลไม้มาเพื่อต้อนรับโศวหิมิง

โศวหิมิงมองผลหลิที่เพิงวางขายในห้องตลาดที่บ่าวรับใช้จวนจีหนึ่งโหวก็เพิ่งซื้อมาให้เถียนชือกับนางได้ลื้มลองเช่นกัน จากนั้นก็นั่งเงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะถามเสียงแผ่ว “เรื่องที่โศวเจาหมั้นหมายกับคนจวนอิงกั้วกง ท่านทราบแล้วหรือไม่เจ้าคะ”

“ซำรู้แล้ว” หวังอิงเสวี่ช่วยบอกผลหลิให้โศวหิมิง นางยิ้มหยันพลางกล่าว “บิดาของเจ้าแหบจะป่าวประกาศให้ผู้คนทั่วทั้งใต้หล้านี้รับรู้ที่โศวเจากำลังจะออกเรือนแล้ว ถึงแม่ไม่อยากจะรู้ก็เลื่องเสียงซุบซิบของพวกบ่าวรับใช้มิได้อยู่ดี”

ผู้เป็นมารดาเอ่ยต่อ “แม่จวนอิงกั้วกงจะรุ่งเรืองเฟื่องฟู แต่จวนจีหนึ่งโหวก็มีได้ด้อยไปกว่ากัน เจ้าใช้ชีวิตอย่างมีความสุขไปก็พอแล้ว แม่ช่วยเจ้าได้ก็เพียงเท่านี้ ชีวิตในวันข้างหน้าเจ้าต้องพึ่งพาตนเองแล้ว แม่ไม่มีเรื่องใดที่จะไปมาหาสู่กับสกุลท่านยายของเจ้าให้มากเข้าไว้... มีท่านตาของเจ้าหนูลังคุณหนูใหญ่สกุลเว่ยผู้นั้นก็คงไม่กล้าละเลยเจ้าหรอก ว่างเมื่อใดก็มาเยี่ยมเยียนท่านพ่อเจ้าบ้าง...

“เรื่องทรัพย์สินเงินทอง ท่านพ่อของเจ้าไม่เคยปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไม่เป็นธรรม หากได้เงินช่วยเหลือจากเขา เจ้าก็สามารถเก็บออมสินเดิมของตนไว้ได้ มีสองเรื่องนี้คำอยู่ คนของสกุลเว่ยไม่มีทางสร้างปัญหาให้เจ้าได้แน่ สำหรับสกุลโศว พวกเขาไม่เคยเห็นเจ้าเป็นบุตรหลานมาแต่ไหนแต่ไร เจ้าก็ไปมาหาสู่

ตามมารยาทก็พอแล้ว”

ไต้วหมิงอดนึกวนหาไม่ได้

ท่านแม่คิดว่าจวนอิงกั๊วกงกับจวนจีหนิงโหวมได้แตกต่างกันมากมาย กระมัง? หรือต่อให้คิดว่าแตกต่าง ก็เพียงแค่เรื่องของชั้นบรรดาศักดิ์และความมั่งคั่งของเบี้ยหวัดก็เท่านั้น

ตอนที่นางยังไม่ได้แต่งงานเข้าจวนจีหนิงโหวมก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน กระทั่งหลังจากที่ออกเรือนไปยังจวนจีหนิงโหวแล้วจึงได้พบว่า... อันที่จริงจวนโหวใช้ว่าจะมีเงินทองมากกว่าจวนป้อ จวนป้อก็ใช้ว่าจะมีอำนาจในราชสำนักมากกว่าองค์กรกษัตริย์เสียแพร่แต่อย่างใด จนถึงเวลานี้นางก็ยังไม่เข้าใจเรื่องราวเหล่านี้ชัดเจนนัก

ไม่เหมือนกับสกุลขุนนาง ระดับใดก็คือระดับชั้นเท่านั้น ไม่ว่าถงจิ้นซื่อจะพยายามมากเพียงใด แต่เส้นทางในการเลื่อนตำแหน่งก็ไม่ราบรื่นง่ายดายเท่าบั้งเหียนหรือทั้นฮวา แค่ไต้ยิ่นว่าคนผู้นั้นสอบผ่านระดับใดก็ตระหนักได้แล้วว่าอนาคตข้างหน้าของเขาจะเป็นเช่นไร

เรื่องราวในสกุลชนชั้นบรรดาศักดิ์ซับซ้อนกว่ามากนัก!

“จวนจีหนิงโหวจะไปเทียบเคียงกับจวนอิงกั๊วกงได้อย่างไรเจ้าคะ” ไต้วหมิงกล่าวขึ้นอย่างไม่สบายอารมณ์ “ท่านดูสินสอดของหมั้นของไต้วเจาสี รวมแล้วมากถึงสองหมื่นตำลึงเงินเชียวนะเจ้าคะ ท่านพ่อก็พูดไว้แล้วว่า ชายหนึ่งหาบ หญิงหนึ่งหัว³⁶⁰ ถึงอย่างไรก็ต้องมอบเงินสินเจ้าสาวให้ไต้วเจาถึงหนึ่งหมื่นตำลึงเงิน...”

หวังอิงเสวียไม่นำพา นางแค้นหัวเราะ “พี่สาวของเจ้ามีทรัพย์สินอยู่เท่าใด เจ้ายังไม่รู้อีกหรือ จะมากขึ้นหรือน้อยกว่าหนึ่งหมื่นตำลึงสลักสำคัญอะไรกับนางด้วยเล่า ในเมื่อจวนอิงกั๊วกงยิ่งใหญ่กว่าจวนจีหนิงโหว ครานั้น

³⁶⁰ ส่วนเงินที่ใช้เปรียบเทียบได้ว่า ยามออกเรือนโดยทั่วไปฝ่ายเจ้าบ่าวจะมอบสินสอดของหมั้นมากกว่าฝ่ายเจ้าสาว

แม้แต่จวนจีหิงโหวยังเคยเตือนันท์ชาติกำเนิดของตัวเอง หลังจากที่เขาแต่ง
เข้าสู่กุลเว่ยแทนนางไปแล้ว จวนอิงกั๋วกลับถูกตาต้องใจนางได้ อีกทั้งยังรีบ
กำหนดฤกษ์แต่งงานเสียรวดเร็วถึงเพียงนี้ เจ้าไม่รู้สึกว่ามีสิ่งผิดปกติอยู่สักนิด
หรือไรกัน

“กลัวแต่ว่าจวนอิงกั๋วจะเป็นพวกภายนอกสวยงามดังหยกภายใน
เหมือนฝ่ายเปื้อน ไม่แน่ว่าสินสอดของหมั้นพวกนี้อาจเป็นข้าวของเก่าแก่
คร่ำคร่าที่บรรพบุรุษทิ้งไว้ เพื่อหมายจะหลอกเอาทรัพย์สินจากท่านพ่อของเจ้า
ก็ได้กระมัง! เจ้ารอดูเถิดหนา ต่อไปหากตัวเองต้องร่ำไห้หน้าตานองขึ้นมา เมื่อ
นั้นท่านพ่อของเจ้าจะต้องนึกเสียใจเป็นแน่!”

โต้วหมิงนึกถึงข่าวลือที่เกี่ยวข้องกับช่วงนี้แล้วก็อดที่จะใคร่ครวญตาม
มิได้

หวังอิงเสวียสังเกตเห็นหน้าของบุตรสาวก็รู้แล้วว่าตนคะเนถูกแปดหรือ
เก้าในสิบ นางจึงพ่อน้ำเสียงลงเล็กน้อย “เจ้าอย่าได้คิดว่าแม่โง่งมนักเลย
แม่รู้ว่าสกุลโต้วกำลังคิดบัญชีกับแม่อยู่ แล้วแม่ไม่ได้กำลังคิดบัญชีสกุลโต้ว
อยู่หรือไม่”

โต้วหมิงตะลึงงัน

หวังอิงเสวียส่งผลลึที่ปอกเสร็จแล้วให้โต้วหมิง โต้วหมิงรับมันมาอย่าง
ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หวังอิงเสวียก้มหน้าแล้วหยิบผลลึขึ้นมาอีกหนึ่งลูก
จากนั้นก็ปอกไปพลางเอ่ยไปพลาง “ตั้งแต่ที่แม่รู้ว่าท่านลุงห้ากับท่านตาของเจ้า
กำลังแย่งชิงตำแหน่งเกอเหลาอยู่ แม่ก็ตระหนักแล้วว่าสกุลโต้วต้องทำทุกวิถี
ทางเพื่อเล่นงานท่านตาของเจ้า

“ฮูหยินไชร์ป้ากว่าจะช่วยเหลือ แม่ก็รู้ว่าอยู่แล้วว่าป้าสะไภ้ห้าของเจ้า
ต้องทราบเรื่องนี้ดี แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นแล้วจะอย่างไรกัน แม่ก็ทำให้เจ้าได้แต่ง
เข้าจวนจีหิงโหวไปอย่างราบรื่นอยู่ดีมิใช่หรือ พวกเขาจะทำให้ท่านพ่อของเจ้า
หย่าขาดจากแม่ได้จริงๆ หรือไร...

“กลับเงินตั้งก็กลับลิ แม่ก็ไม่อยากอยู่ที่เมืองหลวงมาตั้งนานแล้ว เทียบ

กับการเป็นภรรยาของบัณฑิตสำนักอันหลินแต่ในนาม ไม่รู้จักกลับไปบ้านเกิด ใช้ชีวิตอย่างไรกังวล ไม่มีข้อผูกมัดใดๆ ยังจะดีเสียกว่า เจ้ากับไต้วเจาก็แต่งงานออกเรือนไปกันหมดแล้ว ท่านพ่อของเจ้าคงไม่อาจปล่อยให้เรื่อนในไร่คนดูแลได้หรอกกระมัง ไม่ว่าบิดาของเจ้าจะยกใครเป็นอนุภรรยา และให้กำเนิดบุตรออกมา เขาจะกล้าไม่ยอมรับแม่เป็นแม่ใหญ่เขียวหรือ แม่ยังต้องเกรงกลัวอะไรอีกเล่า!”

หวังอิงเสี่ยวกล่าวขึ้นอย่างไม่อินซังชอบ ทว่าท่าที่ตึงตันไม่ยอมจำนนที่เผยออกมาทางสีหน้านั้นกลับเผยให้เห็นความคิดที่แท้จริงของนาง

ไต้วหมิงเห็นเช่นนี้แล้วรู้สึกไร้ราวนไปทั้งใจ นางก้มหน้าก้มตากินผลหลีอย่างเชื่องซึม

หวังอิงเสี่ยวเห็นลูกสาวไม่ได้สนใจวาจาของนางนัก พอคิดว่าอีกไม่ช้าตนก็ต้องกลับไปเงินตังแล้ว หลังจากนั้นคงยากจะได้พบหน้าบุตรสาวที่ออกเรือนไปของนางอีก เวลานี้มีโอกาสดูพบกันทั้งที่ นางจึงหยุดเรื่องของตนลงแล้วเอ่ยถามไต้วหมิง “โหวเหยปฏิบัติต่อเจ้าอย่างดีหรือไม่”

ใบหน้าที่ไต้วหมิงแดงเรื่อ นางพยักหน้าลงอย่างสงวนท่าทีพลางตอบไปส่งๆ “พอควรเจ้าค่ะ”

หวังอิงเสี่ยวหัวเราะขึ้นมาอย่างเข้าใจ ทางตาปรากฏริ้วรอยจิบพับ สีหน้านั้นดูเย้ยเยิงกว่าท่านยายเสียอีก

ไต้วหมิงหันหน้าหนีอย่างทนไม่ได้

หากต้องการเป็นขุนนางเลื่องชื่อก็ต้องมีชื่อเสียงเสียก่อน

ในช่วงต้นฤดูร้อน ด้วยคำแนะนำจากท่านลุงทำให้จี้หย่งได้รับคำชมเชยจากอวี๋ผู้เป็นแม่บิดบัณฑิตสำนักอันหลิน จึงได้เข้าร่วมเรียบเรียง เหวินหวาด้าสวี่นที่ฮ่องเต้ทรงนิพนธ์ขึ้นพร้อมกับบัณฑิตสำนักอันหลินอีกหลายท่าน

แม้ว่าการสำนักอันหลินจะกว้างขวาง ทว่าเนื่องจากก่อสร้างมานานปี ทั้งต้นฮ่วยซู่ที่ยืนต้นตระหง่านสูงอยู่หน้าว่าการยังแผ่กิ่งก้านปกคลุมห้องปีก

ของสำนักยันหลินเอาไว้ ทำให้บรรยากาศมืดทึบหมดทั้งสี่ฤดูกาล จนเกิดกลิ่นอับชื้นไปทั่ว ไม่เว้นแม้แต่ในช่วงกลางฤดูใบไม้ผลิที่อากาศเย็นสบายเช่นนี้

การเรียบเรียงตำราย่อมต้องเป็นฝีมือของเหล่าบัณฑิตสำนักยันหลิน จี้หย่งแค่คอยค้นหาคัมภีร์และแหล่งที่มาเท่านั้น แม้จะทำเพียงเท่านี้ หลังจากเรียบเรียงจนเสร็จสิ้นแล้ว ชื่อของเขายังปรากฏอยู่ที่มุมเล็กๆ ของม้วนกระดาษ เรื่องนี้ทำให้บัณฑิตจอหงวน บัณฑิตเยียน ทันฮวา และเหล่าผู้ซื้อที่ตรากตรำอยู่ในสำนักยันหลินมาไม่รู้กี่ปีพากันอิจฉาริษยาอย่างมาก

ครั้งหนึ่งที่ไช่กู่หยวนเชิญสหายร่วมสำนักไปร่ำสุราก็ตั้งใจเหมินจี้หย่ง

“ที่ปรึกษาจวนผู้ว่าการที่บ้านเกิดมาทำธุระในเมืองหลวง จึงตั้งใจมาคารวะทักทายก่อน” เขาเล่าเรื่องมองจี้หย่งที่หอบตำราเดินทางมาแหวหนึ่ง ก่อนจะกล่าวขึ้นเสียงดัง “ยากจะปฏิเสธไมตรี ก็จำต้องไปร่วมด้วย หลังจากที่ได้เฝ้าทั้งหลายเลิกราจากการแล้ว หากไม่มีเรื่องสลักสำคัญใด มิสู้ไปร่วมสำราญที่หอจู้ยี่เซียนด้วยกันกับข้าเล่า”

หอจู้ยี่เซียนคือแหล่งผลาญเงินขึ้นชื่อที่สุดในเมืองหลวง หลายคนจึงอดหวนไหวไม่ได้

หากเป็นเวลาปกติจี้หย่งคงแกล้งทำเป็นตีความไม่ออก และตามไปเพื่อแกล้งให้ไช่กู่หยวนต้องกระอักกระอ่วนใจ จากนั้นก็กลับฝีปากกับไช่กู่หยวนสักหนึ่งยก จนเขาลิ้นจุกปากพูดอะไรไม่ออกหรือสับสนจนเลื้อยจากไปถึงจะยอมเลิกรา

ไช่กู่หยวนรู้จักนิสัยของจี้หย่งดี ดังนั้นจึงเจตนาเชิญเหลียงอู่เอิน บุตรชายคนโตของเหลียงจี้ฟางมาด้วย

เหลียงอู่เอินพูดติดอ่าง ไม่ชอบคนที่ปากไว เจ้าลำดับสำนวน และไม่ไวหน้าผู้อื่นเป็นที่สุด อีกทั้งการพูดติดอ่างของเหลียงอู่เอินก็เกิดจากเวลานั้น ฮูหยินเหลียงต้องมอบเงินให้เหลียงจี้ฟางไปสอบราชการ จึงมิได้พาเหลียงอู่เอินไปรักษาในทันที

เหลียงอู่เอินเป็นเด็กที่ศึกษาตำราได้ดีเยี่ยมเช่นเด็กหลายคน แม้ว่าเขา

จะสอบเป็นจีนซื้อได้ ทว่ากลับไม่ได้รับตำแหน่งราชการเพราะพูดติดอ่าง ด้วยเหตุนี้เหลียงจี้ฟางจึงรู้สึกผิดกับบุตรชายคนโตมาก เรื่องภายในเรือนก็ยกให้บุตรชายคนโตเป็นผู้จัดการทั้งหมด เรื่องงานราชการก็มักหารือกับบุตรชายคนโต เหลียงอู่เอินจึงเป็นเหมือนที่ปรึกษาของเหลียงจี้ฟางนั่นเอง

เหลียงจี้ฟางกระทำการต่างๆ ด้วยความระมัดระวัง ใช้เวลาไม่นานก็มีตำแหน่งเป็นโส่วฟู่ ผู้ที่ทราบเรื่องราวนี้จึงมีไม่มากนัก แต่ถ้าวรู้เรื่องนี้เข้าเมื่อใดก็มีแต่ต้องหาทางผูกมิตรกับเหลียงอู่เอิน เส้นทางหน้าที่การงานจึงจะสะดวกราบรื่น

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เหลียงอู่เอินชอบพวกบัณฑิตตกยากต่ำต้อยมากที่สุด ครั้งนี้เขาจะทำให้จี้หย่งได้เห็นดีกัน!

เมื่อคิดถึงตรงนี้เสียงของไช่กู่หยวนก็ดังขึ้นกว่าเดิม “ก่อนหน้านี้ที่ไปเยียนหอจู้เชียนล่วนเป็นสหายที่เป็นเจ้ามือ ครั้งนี้ได้ผู้อื่นเป็นเจ้ามือ รสชาติสุราคงจะแปลกใหม่ไม่น้อย ได้เท่าทั้งหลายไม่ต้องเกรงใจกันไป!”

ท่าทางยากเกะผู้อื่นกินเช่นนี้เองเป็นหนึ่งในเหตุผลสำคัญที่จี้หย่งดูแคลนไช่กู่หยวนมาตลอด

ไช่กู่หยวนคำนวณเอาไว้แล้วว่าจี้หย่งจะต้องตกหลุมพรางนี้แน่

ใครจะคิดว่าจี้หย่งเดินกระหับไหลเขาไปอย่างเร่งรีบ ไม่เพียงแต่ไม่สนทนากับเขา ข้าสืหนายังไร้อารมณ์ประหนึ่งไม่ได้ยินด้วยซ้ำว่าเขาพูดอะไรเมื่อครู่

ไช่กู่หยวนอ้าปากกว้างหุบไม่ลงอยู่เป็นเวลานาน

ขณะที่ในใจของจี้หย่งในยามนี้กลับสับสนว้าวุ่นไปหมด ตั้งแต่เขาได้ยินท่านปู่ทวดพูดในห้องหนังสือว่าไต้เจาหมั้นหมายกับซ่งเยียนถิง... ชื่อจื่อจวนอิงก็วิ่งไปเมื่อสามวันก่อน สมอของเขาก็ว่างเปล่าไปหมด ร่างกายประหนึ่งหุ่นเชิดไร้วิญญาณ ใครสั่งให้ทำอะไรก็ทำสิ่งนั้น จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ได้สติกลับคืนมา

คนที่ไต้เจาจะแต่งงานด้วยไหนจึงกลายเป็นซ่งเยียนถิงไปได้

ชาติกำเนิดของเขาสูงส่ง แต่เดิมมิใช่ผู้ที่อยู่บนถนนเส้นเดียวกับพวกเขา

ด้วยซ้ำ เหตุใดจู่ๆ จึงมาหมั่นหมายกับไต้เจ้าได้กัน

ไต้เจ้า... กำลังคิดเช่นไรอยู่กันแน่

เวลานั้นเขายากจะกระโจนพรวดออกไปชักใช้ต้นสายปลายเหตุจาก
ใครสักคนที่ตรอกวัดจิ้งอัน ทว่ากลับถูกท่านปู่หวดขัดขวางเอาไว้

“เจียนหมิง เจ้าควรมองว่าเรื่องนี้เป็นบททดสอบของเจ้า” ท่านปู่หวดใน
ชุดนักพรตเต๋ามีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ทำทางสงบนิ่งราวกับผู้หลุดพ้นจากโลกีย์
“ไหนพวกเราจึงพ่ายแพ้ในเหตุการณ์นี้ ยังมีวิธีการแก้ไขอีกหรือไม่ หากว่าไม่มี
เราควรใช้โอกาสนี้สร้างผลประโยชน์ให้แก่วงศ์ตระกูลได้มากที่สุดอย่างไร
หากว่ามี ต้องใช้วิธีการใดบ้าง แต่ไม่ใช่ทำเหมือนเจ้าในเวลานี้ที่คิดจะวิ่ง
พรวดพราดออกไปชักใช้โล่เลียงคนสกุลไต้ว ข้าขอถามเจ้า เจ้าไปสอบถาม
คนสกุลไต้วเช่นนี้แล้วจะได้อะไรขึ้นมา”

เขาไม่รู้ว่าจะได้ประโยชน์อะไร รู้เพียงแต่ว่าหัวใจประหนึ่งถูกควักออก
มา เจ็บปวดร้าวรานไปหมด เขายากไปถามให้กระจ่างว่าเพราะเหตุใดซึ่งไม่
ที่รูปลักษณะงดงามยิ่งกว่าสตรีถึงแต่งงานกับนางได้ แต่ทำไมถึงเป็นเขาไม่ได้!

จี้หย่งผลักดันนายท่านผู้เฒ่าจี้ให้พ้นทาง แล้วก้าวพละไปโดยไม่พูดไม่จา
สักคำ ทว่ากลับถูกคนสนิหของนายท่านผู้เฒ่าจี้ลากตัวกลับมา

นายท่านผู้เฒ่าจี้มองเขาอย่างเย็นชา น้ำเสียงเผยแว่วพิດหวังออกมา
อย่างปิดไม่มิด “พวกเจ้าเฝ้าคุณชายสิบหกของพวกเจ้าเอาไว้ให้ดี หากไม่มี
คำสั่งของข้าก็ห้ามใครปล่อยเขาออกมา” ทั้งยังกล่าวต่อ “เจ้าแพ้แล้ว แม่ไม่อาจ
ยอมรับผลของความล้มเหลวได้ ก็ควรรักษาความสง่าของผู้พ่ายแพ้เอาไว้จึง
จะถูก”

ประตูห้องปิดลง

โครม!

จี้หย่งกุมศีรษะของตนยามที่ตัวลงบนเก้าอี้เล็กๆ ในห้องหนังสืออย่าง
สิ้นหวัง

สองร้อยยี่สิบแปด

แจกแจก

จีหย่งออกมาจากห้องหนังสือได้ต้องยกประโยชน์ให้การเรียบเรียง
เหวินหวาด้าสวี่น เพราะเขาคงไม่อาจเอาแต่ขังตัวเอง และไม่ออกไปว่าราชการ
ได้หรือกระมัง?

ทว่าในใจของเขากลับว่างเปล่า ไม่ว่าทำอะไรก็ไม่อาจเรียกความมีชีวิต
ชีวากลับคืนมาได้

เพราะอะไรเขากับโด้วเจาจึงเดินมาถึงขั้นนี้ได้ เกิดความผิดพลาดตรง
ไหนกันแน่ เป็นเขาที่ดื้อดึงเกินไป หรือเป็นโด้วเจาที่อคติเกินไปกันแน่?

จีหย่งนั่งอยู่ในตำหนักอยู่เหลี่ยมที่กว้างขวางและสว่างเรืองรอง พลิก
หน้ากระดาษบันทึกเหตุการณ์ในสมัยฮ่องเต้ไท่จงด้วยอาการเหม่อลอย ความ
ทรงจำนับตั้งแต่ได้รู้จักกับโด้วเจาปรากฏขึ้นในความคิดที่ละเล็กละน้อย ภาพ
แล้วภาพเล่า

ประเดี๋ยวก็เป็นภาพนางที่เอ่ยสัพยอกเขา “ระวังสบจิ้นซื่อไม่ผ่านเล่า”

ประเดี๋ยวก็เป็นภาพนางที่เอ่ยกับเขาด้วยความผิดหวัง “ข้าหวังว่าท่าน
จะไม่เป็นเช่นโด้วหมิง”

แล้วไหนจะภาพนางที่ตำหนิต่อว่าเขาด้วยความโกรธซึ่ง “อย่าได้พบพาน

กันอีกตราบนานวาระสุดท้าย”...

ทว่าทุกครั้งที่เขานึกถึงกลับพอใจและรู้สึกอบอุ่นนัก รวากับว่าชีวิตถูกเติมเต็มด้วยความสุขสันต์สำราญอันเต็มเปี่ยม ไม่เหมือนกับตอนที่อยู่ในห้องหนังสือของท่านปู่ทวด ความรู้สึกทั้งหมดต้องผ่านการคิดคำนวณ ทุกการคิดคำนวณต้องมีผลที่คาดการณ์ได้ ชีวิตราวกับถูกจัดวางเอาไว้ในกรอบในโครง ในแต่ละวันต้องทำเรื่องซ้ำซากไปมา

เวลานี้จี๋หย่งอยากพบหน้าไต้หวันเจออย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน เขาอยากรู้ว่าไต้หวันจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ หรือจะจ้องมองไต้หวันอึ้งด้วยสายตาเย็นชา ประหนึ่งดวงดาวเย็นยะเยือกกันแน่...

จี๋หย่งรวบเอกสารเข้าด้วยกัน และเอ่ยกับคนที่ยืนอารักข้อยู่ข้างๆ “จู่ๆ ข้าก็รู้สึกเวียนหัวอย่างหนัก กงกงช่วยหาที่พักให้ข้า และรินน้ำหวานมาให้สักจอกได้หรือไม่...”

คนที่ในวังหลวงมิใช่ผู้ที่เปี่ยมชีวิตชั้นเจ็ดเล็กๆ จะสามารถขึ้นนั่งได้!

คนที่ผู้นั้นกลอกตาพาลงเอยขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์ “ในเมื่อท่านเปี่ยมชีวิตสุขภาพไม่แข็งแรง เช่นนั้นคราวหน้าค่อยกลับมาเยี่ยมบันทึกอ่านใหม่อีกครั้ง มีดีกว่าหรือขอรับ”

จี๋หย่งลงนามไว้ในบันทึกการเยี่ยม จากนั้นจึงออกมาจากเขตพระราชฐานแล้วมุ่งหน้าไปยังตรอกวัดจิ้งอัน

ไต้หวันปักผ้าไหมคาดหน้าผากสำหรับท่านย่าอยู่บนเตียงเตาหลังใหญ่ริมหน้าต่าง โดยไม่ได้ขยับฝีเข็มมาครู่ใหญ่แล้ว

เบ๊ยซูชินที่ถือผลผลิตดูใบไม้ร่วงและแดงหวานเข้ามาเห็นภาพนี้ก็อดถอนหายใจยาวไม่ได้

ตอนที่ไต้หวันสนทนากับซ่งโม่ นางยืนเฝ้าอยู่ข้างเสากระเบียงทางเดิน คุณหนูไม่อยากแต่งงานกับผู้ใด ทว่าเชื่อจ๊อบปฏิบัติกับคุณหนูด้วยความจริงใจ ในใจของคุณหนูก็คงกระจ่างแจ้งดีเช่นกัน คุณหนูคงกลัวว่าหลังจากที่

แต่งงานไปแล้วจะเป็นเหมือนที่นายท่านเคยปฏิบัติกับผู้หญิงที่จากโลกนี้ไปแล้วเป็นแน่ ความรู้สึกที่อาจผันเปลี่ยนไปได้ในระหว่างทาง ทำให้นางไม่มั่นใจและคำนึงถึงผลได้ผลเสียอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้กระมัง

ถึงแม้ชื่อจื่อจะอ่อนวัยกว่าคุณหนู ทว่ากลับกระทำการต่างๆ ด้วยความแน่วแน่มั่นคง ทุกครั้งที่ไปเยี่ยมเยียนคุณหนูที่เจินต๋งก็เปลี่ยนวิธีการไปเรื่อยๆ และไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นได้ หากคุณหนูออกเรือนไปกับชื่อจื่อ ยังไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่น แต่ได้รับการสนับสนุนจากสกุลสามีอย่างจวนอิงกั๋วครั้งนี้ คุณหนูจะต้องหวงคืนสินส่วนตัวที่เคยครอบครองไว้แต่ในนามกลับคืนมาได้อย่างแน่นอน

ต่อให้แยกกันอยู่กับชื่อจื่อในวันข้างหน้า หากหาหมู่บ้านชาวนาเงียบสงบสำหรับลงหลักปักฐานได้ ก็ย่อมดีกว่าคืนวันที่ต้องคอยรับมือกับปัญหารอบด้านเหมือนเช่นทุกวันนี้...

นางลอบถอนหายใจ ก่อนจะแยมยิ้มและรับเข็มมาจากไต้เวเจา ปากก็เอ่ย “ท่านปักผ้ามาหลายวันแล้วนะเจ้าคะ ใช้สายตามากแล้ว ถ้าอย่างไรรักพี่ผ่อนสักครู่ กินผลไม้แล้วค่อยทำต่อก็ยังไม່สายเจ้าคะ ตอนนี้อย่างห่างจากวันข้ามปีอีกนานอยู่นะเจ้าคะ”

ไต้เวเจาขานออกมา “อ้อ” พอได้สติก็อดที่จะรู้สึกเก๋อชื่นเล็กน้อยไม่ได้

บอกว่าอยากจะทำปักผ้าคาดหน้าผากให้ท่านย่าสำหรับวันปีใหม่ ทว่าหลายวันนี้กลับลงเข็มไปได้ไม่เท่าไร แต่ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเหม่อลอยแทนเสียอย่างนั้น

พอมองไปยังผลไม้ตรงหน้า จิตใจก็เริ่มล่องลอยอีกครั้ง

คืนวันนั้น... ประโยคที่ซึ่งไม่กล่าวยังสลักแน่นอยู่ในใจนาง “อย่างน้อยเงินชีวิสัยและพวกตัวนกงอื่ก็สามารถอยู่ข้างกายเจ้าได้อย่างเปิดเผย”

ในชาติก่อนเหล่าสตรีที่ถูกส่งไปเป็นเครื่องบรรณาการให้เขาเหล่านั้น หากหมายมั่นที่จะติดตามเขาก็สามารถอยู่ข้างกายเขาต่อไปได้ หากอยากแต่งงานใหม่ก็ไม่ถูกยับยั้งห้ามปราม ด้วยความสัมพันธ์ของนางกับเขาในเวลา

นี่ยังต้องกังวลว่าจะไม่ได้ใช้ชีวิตสมตั้งใจปรารถนาด้วยหรือไม่

แต่งงานกับช่งโม่ อย่างน้อยก็ไม่จำเป็นต้องก้มหน้าก้มตาเชื่อฟังสามี
เช่นการแต่งให้ผู้อื่น

เพียงแค่ลองตริกตรองดูก็ทำให้นางเกิดหวั่นไหวขึ้นในใจแล้ว

แต่ถ้านางออกเรือนไปกับช่งโม่จริงๆ เรื่องแผนร้ายที่ช่งอิ๋ซุนมีต่อช่งโม่
เรื่องความลับของจวนอิงกั๊วกง และการผันเปลี่ยนภายในวังหลวงอีกสี่ปีให้หลัง
ก็จะกลายเป็นดังคูเมืองที่ขวางกั้นอยู่เบื้องหน้าของนาง

นางจะข้ามผ่านมันไปได้หรือไม่ นางมีความสามารถพอจะช่วยให้ช่งโม่
ข้ามผ่านไปได้หรือไม่

ต่อให้ท้ายที่สุดแล้วนางสามารถข้ามผ่านมันไปได้ แล้วนางจะต้องเสีย
อะไรเป็นสิ่งที่ตอบแทน?

หากไม่แต่งงานกับช่งโม่และการต้องญาติกับสกุลจี้ก็ไม่นับบรรลุผล สกุล
โต้วจะเป็นฝ่ายเสียสัจจะและต้องชดใช้ครั้งใหญ่ให้แก่สกุลจี้เป็นแน่ จวน
ตะวันออกไม่มีทางยอมรามืออยู่ดีเรื่องราวไปต่างๆ อย่างแน่นอน และจะต้องหา
เหตุมาดัดตนนางเป็นแน่แท้

เมื่อนางจะไม่เกรงกลัว ทว่าเมื่อคิดว่าจะต้องทนใช้ชีวิตเช่นนั้นไปอีก
เนิ่นนานในอนาคตข้างหน้า เจ้าตัวก็อดที่จะรู้สึกเหนื่อยล้าไม่ได้

เวลานี้ช่งโม่มอบโอกาสให้นางหลุดพ้นจากเรื่องนี้ นางจะก้าวออกไปบน
เส้นทางนั้นดีหรือไม่

โต้วเจ้ารู้สึกลำบากใจเหลือเกิน

นึกถึงชาติที่แล้ว เบื้องหน้านางคือสุนขปา เบื้องหลังคือพยัคฆ์ร้าย ด้วย
เหตุนี้จึงต้องหลบหลีกหลบตาแต่งงานกับเว่ยถึงอวี่ ไม่มีโอกาสให้ลังเลมากมาย
ได้ถึงขนาดนี้

ในชาตินี้มีทางให้เลือก แต่กลับไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี

หรือเป็นเพราะยังมีทางเลือกมากมาย มนุษย์จึงยังสับสนมากขึ้นเท่านั้น
หรืออาจเป็นเพราะนางยังไม่มีฝีมือถึงขั้นประเมินและควบคุมสถานการณ์

เอาไว้ได้

ไต้หวันถามเปี่ยซุซิ่น “อาจารย์เงินได้มาหาข้าบ้างหรือไม่”

“ไม่เลยเจ้าคะ” เปี่ยซุซิ่นยกขาวันอุ้มหมกรุ่นถ้ายหนึ่งมาให้ไต้หวัน

นางหวังว่าไต้หวันกับท่านลุงเงินจะสามารถปรึกษาหารือกันได้ เพื่อที่
คุณหนูจะไม่ต้องมานั่งขบคิดอยู่คนเดียวเช่นนี้ แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดอาจารย์
เงินถึงไม่มาพบคุณหนูเลย

ไต้หวันกล่าว “เจ้าไปเชิญอาจารย์เงินมาจวนลักรอบเถิด”

เปี่ยซุซิ่นพยักหน้ารับด้วยความยินดี

มีสาวใช้ปรี๋เข้ามารายงาน “คุณหนูสี่ คุณชายจีมาขอพบเจ้าคะ”

ไต้หวันเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ “คุณชายจีท่านใดกัน”

ตั้งแต่ที่เรื่องการแต่งงานของนางเจรจาบรรลุลผล สุขภาพของท่านพ่อก็
ฟื้นตัวดีขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ละวันออกไปว่าราชการด้วยท่าทางกระปรี้กระเปร่า
มีกำลังวังชา พอเลิกงานก็กลับมาที่จวนอย่างเบิกบาน บางครั้งก็ส่งเทียบเชิญ
สหายสนิทหรือขุนนางระดับสูงให้มาร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ กว่าจะกลับมาถึง
เรือนก็ตึกตื้นมืดค่ำแล้ว

สาวใช้ยิ้มตอบ “ท่านพี่จีเจ้าคะ” ก่อนเสริมอย่างอวดรู้ “ทางตรอกอวี่-
เฉียวคงจะได้รับเทียบเชิญจากนายท่านแล้ว คุณชายจีทราบว่ท่านกำลังจะ
แต่งงาน จึงได้ตั้งใจมาเพื่อแสดงความยินดีกับท่านเป็นแน่เจ้าคะ”

ไต้หวันจำต้องพยักหน้าเบาๆ อย่างเสียมิได้

จีหย่งรู้ว่ท่านกำลังจะออกเรือนแล้ว แต่เขากลับไม่ได้คิดหาวิธีทำให้
ซึ่งไม่ต้องอับอายขายหน้าเพื่อล้างความอัปยศของตนเอง กลับเลือกที่จะมา
พบนางแทนเช่นนี้ ไม่ว่าจะเปราะเพราะเหตุผลใดก็ตาม แต่ก็นับว่มีสติมากกว่า
ก่อนหน้านี้มากทีเดียว

นางจึงเอ่ยกับสาวใช้ “เชิญท่านพี่จีไปจับชาที่โถงบุปผา”

สาวใช้รับคำแล้วผละจากไป

เปี่ยซุซิ่นกลับเอ่ยขึ้นอย่างวิตก “คุณหนู จะบอกฮูหยินหลักคำดีหรือ

“ไม่เจ้าคะ”

นางกลัวว่าจี๋หย่งจะก่อเรื่องวุ่นวาย และปลั่งปากถึงเรื่องที่สกุลจี้เคยคิดจะสู้ขอไต้หวันเจ้าออกมา หากมีใครพบว่าเป็นเวลานั้นไต้หวันเจ้ายังไม่ได้ถอนหมั้นหมาย และเกี่ยวโยงไปถึงเรื่องพี่น้องสลับตัวขึ้นเกี่ยวเจ้าสาว ไม่น่าจะอาจมีคนคิดว่าคุณหนูเป็นตัวละครต้นคิดเรื่องนี้ แบบนั้นก็คงจะยุ่งยากเป็นแน่!

“ไม่จำเป็น” แค่นี้ก็ทำให้คิดว่าการแต่งงานของนางแย่งกว่าเดิมทุกครั้ง เพียงเท่านี้ฝ่ายก็เจ็บปวดใจมากพอแล้ว ไต้หวันเจ้าไม่อยากให้เรื่องนี้กวนใจป้าสะใภ้สักอีก จึงเอ่ยเสียงเรียบ “ที่นี้คือตรอกวัดจิ้งอัน หากพวกนางคิดว่าอาหารของตรอกฮ่วยซู่โอซากว่าตรอกวัดจิ้งอัน เช่นนั้นก็ให้พวกนางไปทำงานที่ตรอกฮ่วยซู่ก็แล้วกัน”

เปี่ยซุ่ซิ่นรู้ว่าคราวนี้ไต้หวันเจ้าเดือดดาลขึ้นมาแล้ว

“เจ้าคะ” นางรับคำด้วยความนอบน้อม จากนั้นจึงช่วยไต้หวันเจ้าปลดเสื้อผ้า แล้วออกไปยังโถงบุปผาด้วยกัน

จี๋หย่งได้พบนางก็เอ็ดขึ้น “เหตุใดเจ้าถึงชักช้าว่าไร่นัก ข้ายังมีธุระอื่นอีก!”

ราวกับว่าการโต้เถียงและคำพูดกริดใจเหล่านั้นไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนก็มีปาน

ไต้หวันเจ้าพลันรู้สึกประหนึ่งหวนกลับไปสู่เงินดั่งอีกครั้ง

จี๋หย่งมาขอยืมจวนตะวันตกใช้ศึกษาตำราและปั้นหัวบรรดานักบวชและบรรพชิตเหล่านั้น ตัวนางที่มีความตั้งมั่นจะถอนหมั้นกับสกุลเว่ย ยามว่างก็ถกเถียงต่อปากต่อคำกับจี๋หย่งอยู่เป็นนิจ ทั้งสองคนต่างรู้สึกว่าการนี้ช่างงดงามยิ่งนัก และเต็มไปด้วยความคาดหวังในอนาคตข้างหน้า...

จู่ๆ ขอบตาของไต้หวันเจ้าก็เปียกชื้นเล็กน้อย ก่อนเอ่ยถามจี๋หย่ง “ท่านมาหาข้ามีเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ”

จี๋หย่งถาม “เจ้าตั้งใจจะแต่งงานกับช่งไม่ว?”

ไต้หวันเจ้าตรึงตรองอยู่ครู่ก็ตอบ “หากข้าพูดความจริงกับท่าน ท่านจะไม่

ทำตามอำเภอใจตนเองได้หรือไม่”

จ๊หย่งถามขึ้นอีก “หรือจะให้ข้ามองเจ้าทำผิดพลาด และปล่อยให้เจ้าพลาดพลั้งไปอย่างนั้นหรือ”

“ท่านไม่ใช่ปลา ท่านจะรู้จักความสุขของปลาได้อย่างไรกันเจ้าคะ” โต้เว้เจากล่าว “ข้ามิได้ขอความช่วยเหลือจากท่าน ท่านก็ควรยื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยวตามใจชอบ”

จ๊หย่งก้มหน้าใคร่ครวญอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะจ้องมองดวงตาโต้เว้เจาเข้มแข็ง “เป็นเพราะแบบนี้ใช่หรือไม่ เจ้าถึงได้เช่นนี้?”

“ใช่เจ้าคะ” โต้เว้เจาไม่หลบเลี่ยง นางสบสายตากับอีกฝ่ายอย่างเปิดเผย “ข้าอาจจะไม่ได้เก่งกาจเหมือนท่าน ทว่าท่านก็ควรเคารพทางเลือกของข้า ไม่เพียงแต่ตัวข้า ต่อให้เป็นสหายสนิท สหายร่วมสำนักวิชา สหายร่วมราชสำนัก หรือแม้แต่คนในสกุลของท่านก็เช่นกันเจ้าคะ แต่ละคนต่างมีสิ่งที่ตนโปรดปราน และความโปรดปรานเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งในสิ่งที่พวกเขาประสบพบพานมา ท่านจะเพิกเฉยต่อผู้ที่มีความชื่นชอบแตกต่างไปจากท่านก็ย่อมได้ แต่จะดูหมิ่นดูแคลนผู้อื่นมิได้หรือกนะเจ้าคะ”

“ที่เรากำลังพูดคือเรื่องของเจ้า เจ้าจะตั้งผู้ที่ไม่มีความสำคัญเหล่านั้นเข้ามาพัวพันเพื่ออะไรกัน” จ๊หย่งไม่สนใจจะฟังคำเทศนาของโต้เว้เจา จึงเอ่ยสวนขึ้น “ข้าจะไม่สอต่อมมายุ่งเรื่องของเจ้าอีกก็ได้” ก่อนเหินบ่นแนมอย่างอดไม่ได้ “ข้าจะรอดูว่าเมื่อเจ้าตกลงไปในหลุมบ่อที่ไม่อาจปีนป่ายขึ้นมาได้แล้ว เจ้าจะร้องขอให้ข้าช่วยเหลือเจ้าหรือไม่!”

อุปนิสัยเจ้าอารมณ์อย่างกับเด็กน้อยนี้ทำให้โต้เว้เจาอดหัวเราะออกมาไม่ได้

จ๊หย่งบ่นหน้าดู

โต้เว้เจาหยดกายนั่งตัวตรงพลางเอ่ยขึ้นอย่างจริงจัง “ข้ายังมีได้ตัดสินใจแต่งงานกับช่งโม่เจ้าคะ แต่กี๋ห้วนไหวอยู่เล็กน้อย”

จ๊หย่งแทบหายใจไม่ทั่วท้องขณะกล่าวว่า “หมอนั้นนอกจากชาติกำเนิด

แล้วก็ไม่มียี่สิบอะไรสักอย่าง เจ้าไม่รู้อะไร...” ก่อนบอกเล่าเรื่องที่ซึ่งไม่สังหารคน เป็นผักเป็นปลาให้ได้เจ้าฟัง

“...เขาไม่เพียงแต่ผูกมิตรกับชนที่ ทั้งยังสมคบคิดกับก๊วยวีแห่งจวน อวิ๋นหยางป้อ คำขายเพื่อแสวงหาผลกำไร วันๆ คิดแต่จะผูกมิตรกับขุนนาง เล็กๆ ในกรมโยธา ไม่เห็นจะทำงานได้ให้เป็นกิจจะลักษณะขึ้นมา คน เช่นนี้เจ้าควรจะออกเรือนไปกับเขาอย่างนั้นหรือ เจ้าต้องใคร่ครวญให้ละเอียด รอบคอบ!” ก่อนจะเอ่ยขึ้นในตอนท้ายอีก

“หากเจ้าไม่ยอมแต่งงานกับเขา ข้าก็มีวิธีการทำให้สกุลช่งถอนหมั้น หมายไปได้โดยไม่ให้ชื่อเสียงของเจ้าต้องต่างพร้อย”

“ขอบคุณมากเจ้าค่ะ” ไต้เว้เจากล่าวขอบคุณเขาจากใจจริง “หากข้าอยาก ถอนหมั้นกับสกุลช่ง ข้าจะไปหารือกับท่านแน่นอน”

พูดหรือไม่พูดก็มีค่าเท่ากัน...

จี๋หย่งสะบัดแขนเสื้อแล้วจากไป

เมื่อออกมาจากจวนสกุลไต้เว้ จี๋หย่งถึงเพิ่งรู้ว่าดูเหมือนเขาจะยังถาม เรื่องที่ควรถามไม่หมด เรื่องที่ควรพูดก็ยังมิได้พูด สิ่งที่หลุดจากปากกลับกลายเป็นวาจาพูดพล่ามไร้สาระไปทั้งนั้น

หาว่าความรู้สึกในใจกลับดีขึ้นมาก หรือจะเป็นเพราะไต้เว้เจาเห็นพ้องกับ วิธีการของเขา?

จี๋หย่งยืนอยู่หน้าประตูวัดจี้จั้น ส่ายตาทอดมองสิ่งโตหินสองตัวที่ตั้ง อาลักษณ์อยู่หน้าประตูวัดจี้จั้น ปากก็อดบ่นอุบอิบมิได้

เรื่องที่เขายากกระทำ ต้องการการยืนยันจากผู้อื่นเพื่อความถูกต้อง ตั้งแต่เมื่อใดกัน เรื่องนี้เขาควรใคร่ครวญให้ละเอียดดี

คำพูดของไต้เว้เจาก็ใช้ว่าจะถูกต้องไปทั้งหมดเสียหน่อย

จี๋หย่งจมดิ่งสู่ห้วงภวังค์

สองร้อยยี่สิบเก้า วิวุ่น

ในเวลาเดียวกันนี้เงินชวีσύกำลังอยู่ในเรือนของอู่จื่อเฟิง... สหายเก่า
แก่ของเขา

อู่จื่อเฟิงแก่กว่าเขาห้าปีและเป็นบัณฑิตร่วมรุ่นเดียวกัน เนื่องจาก
ครอบครัวมีสถานะมั่งคั่ง แม้อู่จื่อเฟิงจะเข้าสอบราชการครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่า
ครอบครัวก็ยังคงให้การสนับสนุนเขามาโดยตลอด จนกระทั่งอายุได้ห้าสิบเอ็ด
ปีจึงสอบผ่านเป็นจิ้นซือ เพียงแต่ตัวเขาไม่มีใจที่จะเป็นขุนนางอีกแล้ว ส่วนบุตร
ชายทั้งสองก็สอบเป็นจิ้นซือได้ตามลำดับ ตัวอู่จื่อเฟิงจึงกลายเป็นนายท่าน
ผู้เฒ่าดูแลเรือนไปโดยปริยาย

เงินชวีσύในยามนั้นครอบครัวตระก่ำลำบาก จึงมาขอพึ่งพาอาศัยเขา
ที่เมืองหลวง

เมื่อเห็นเงินชวีσύ อู่จื่อเฟิงก็ทอดถอนใจออกมาก่อนจะกล่าว “ในเมื่อ
เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ไฉนจึงไม่มาเยี่ยมเยียนกันบ้างเล่า ข้าได้ยินว่าตั้งกัวงงสังหาร
จางข่ายเพื่อเซ่นไหว้เมืองไปแล้ว ยังคิดว่าเจ้าตายตกตามกันไปด้วย” ทั้งกล่าว
อีก “หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ข้าไม่ควรฝากฝังเจ้าไว้กับจางข่ายเลย... เวลานั้น
แย่งก็ขึ้นชมเจ้าเป็นอย่างมาก หากเจ้าอยู่ที่จวนสกุลเย่ต่อ ต่อให้ไม่มีหวังใน

ตำแหน่งราชการ แต่ก็อบรมสั่งสอนในสำนักวิชาในจังหวัดได้ อาจเป็นเพราะเจ้าวาสนาไม่ดี คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าหลังจากที่เจ้าออกจากจวนสกุลเยไปได้ไม่นาน เย่งงก็ได้รับตำแหน่งเป็นปราชญ์มหาสำนัก!”

เย่งงที่เขากล่าวถึงก็คือเยื่อเผย... อติตขุนนางใหญ่ในเน่ยเก๋อนั่นเอง “เรื่องนี้จะดำเนินต่อไปได้อย่างไรกัน” เมื่อพูดถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น เงินชีส่วยก็รู้สึกละลายใจไม่น้อย

“หากจะดำเนินก็ต้องดำเนินตัวข้าในเวลานั้นที่เป็นคนหนุ่มเลือดร้อน ได้ยินว่าจางชายตั้งมั่นที่จะปกป้องรักษาฉู่เจี้ยน หมายมันตั้งใจจะปราบพวกโจรสลัดเรือเป็น เมื่อไปถึงจวนของจางชายก็แสดงความโยสอวดดีที่เย่งงเคยชื่นชมไว้ไปทั่วทุกแห่งหน ทำให้จางชายนึกเคียดจัญท์ขึ้นมา ไม่เพียงแต่ไม่ได้รับตำแหน่งสำคัญ ซ้ำยังถูกกีดกันอีกด้วย หลายปีมานี้ทุกครั้งที่ทบทวนถึงเรื่องเหล่านี้ก็รู้สึกละลายใจต่อความเมตตาที่พี่จ๊อเฟิงมอบให้ ยิ่งไม่มีหน้ามาพบท่านได้”

“ข้ากับเจ้าเป็นสหายเก่าแก่กันมาหลายปี พูดเช่นนั้นก็เหมือนเป็นคนอื่นคนไกลกัน” จ๊อเฟิงกล่าวพลางมองสำรวจเงินชีส่วย

ก่อนเห็นว่าเสื้อผ้าอาภรณ์ของเขาแม้มิได้หรูหรา ทว่าเรียบง่ายสะอาดสะอ้าน วัสดุที่ใช้ละเอียดพิถีพิถัน ช่างเย็บก็ห้อยหยกเหอเถียนชิ้นหนึ่ง ลักษณะละเอียดเกลี้ยงเกลา กระจางใสแวววาวไปทั้งชิ้น ดูแล้วมิใช่ของสามัญธรรมดา ใคร่ครวญดูก็พอรู้ว่าหลายปีมานี้อีกฝ่ายคงมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ไม่ย่ำแย่นัก จู่ๆ ก็เข้ามาเยือนถึงเรือนเขาโดยกะทันหันเช่นนี้ คงมิใช่เพราะเรื่องเงินๆ ทองๆ เป็นแน่

ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยถามออกมาตามตรง “ที่เจ้ามาหาข้า หรือว่าจะพบเรื่องยุ่งยากใดมาอย่างนั้นหรือ”

จ๊อเฟิงเป็นบัณฑิตเมืองหลวง อุปนิสัยใจบุญสุนทาน บุตรชายทั้งสอง... คนหนึ่งเป็นผู้ว่าการจังหวัดจิงโจวในหูกว้าง ส่วนอีกคนเป็นนายอำเภอถงเซียงในจ้อเจียง เนื่องจากทั้งบิดาและบุตรชายล้วนสอบได้ตำแหน่งจิ้นชื่อ พวกเขา

จึงมีสหายบัณฑิตร่วมรุ่นมากมาย สหายที่คบค้าก็ยิ่งกว้างขวางประหนึ่งปลาในน้ำ เมื่อสหายจากต่างถิ่นที่มายังเมืองหลวงพบเจอเรื่องยุ่งยากใดก็มักมาหาอุ๊จ๊อเฟิงเพื่อขอความช่วยเหลือทั้งสิ้น

เงินชวี่ส่วยตั้งใจมาพบอุ๊จ๊อเฟิงก็เพื่อขอความช่วยเหลือตั้งแต่แรกแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่คิดปิดบัง เขาบอกเล่าเรื่องที่ตนกลับมาจากฝูเจี้ยนได้อย่างไร รู้จักกับไต้วเจาได้อย่างไร และได้รับการสนับสนุนจากไต้วเจาอย่างไร กลายมาเป็นที่ปรึกษาของนางได้อย่างไร รวมถึงเรื่องที่ไต้วเจาถูกสับเปลี่ยนตัวเจ้าสาว และหมั้นหมายกับช่งเยี่ยนถึง... ชื่อจ๊อจวนอิงก็วางใจให้อุ๊จ๊อเฟิงฟังตามลำดับ

สกุลไต้วแห่งเป่ย์โหลว... แม่ไม่เคยไปมาหาสู่ ทว่าอุ๊จ๊อเฟิงย่อมเคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามมาก่อน

พอได้ฟังเขาก็อดตระหนกไม่ได้ ก่อนจะกล่าว “ไหนได้ทำไต้วจึงเลอะเลือนถึงเพียงนี้! ต่อให้เกิดเหตุเช่นนั้นจริงก็ไม่ควรปล่อยให้บุตรสาวออกเรือนตามอำเภอใจ!” ทั้งยังกล่าวอีก

“ในเมื่อเจ้าเป็นที่ปรึกษาสกุลไต้วก็คงได้สืบเรื่องของชื่อจ๊อจวนอิงก็วางมาบ้างแล้วกระมัง... ชื่อจ๊ออิงก็วางไ้ชวี่ว่าเสียสติไปสักหน่อย เป็นไปได้หรือที่เขาจะสังหารผู้คุมกันจวนตนเองทั้งหมดโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุแบบนั้น ทั้งยังหลังจากที่มารดาเพิ่งสิ้นใจไปได้ไม่นานอีกด้วย เห็นได้ชัดว่ามี ‘เรื่องงามหน้า’ เกิดขึ้นในจวนของพวกเขา ด้วยเหตุนี้จึงต้องสังหารคนปิดปาก สกุลไต้วยอมปล่อยให้บุตรสาวแต่งงานกับช่งโมได้อย่างไรกัน”

ชวี่ยังล่ำทับอีก “มิสู้เจ้าฉวยโอกาสนี้ลาออกจากงานมาเสียจะดีกว่า แม่ข้าจะเป็นเพียงชวานาคนหนึ่ง ทว่าไม่ปล่อยให้สหายอย่างเจ้าต้องอดอยากปากแห้งแน่นอน หากเจ้ารู้สึกไม่สบายใจที่จะอยู่กับข้า ข้าก็สามารถฝากฝังเจ้าให้ทำงานกับเหยาซือจงแห่งจวนเหยาเก่อได้... เหยาเก่อเหล่าเป็นคนจังหวัดจิงโจวในหูกว้าง บ้านเดิมของเขายู่ในการปกครองของขุนทรชาข้า

“ตัวข้าไปมาหาสู่กับพ่อบ้านจวนเหยาเก่อเหล่าน้อยบ่อยครั้ง จวนของพวกเขาที่กำลังหาอาจารย์มาอบรมสั่งสอนบรรดาคุณชายน้อยในสกุลอยู่พอดี งาน

น้อย คำตอบแทนนาม เรื่องเล็กน้อยเท่านี้ สกุลเหยาคงจะเห็นแก่หน้าของข้า อยู่บ้าง”

เงินทวีสุ่ยซาบซึ่งใจยิ่งนัก

แม้เขาจะรู้ถึงสายสนกลในเรื่องที่ซึ่งไม่สังหารผู้คน ทว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ข้ายังเป็นเรื่องส่วนตัวของซึ่งไม่ จะให้บอกกล่าวกับอุ๊จ๊อเผิงก็คงไม่ใคร่เหมาะนัก เขาจึงกล่าวเพียง “คุณหนูสี่สกุลได้มีพระคุณกับข้ามาก หากคุณหนูสี่สกุลได้แต่งงานออกเรือนไปได้ด้วยดี ข้าก็จะใช้ออกาสนี้ในการลาออกมาได้ ทว่าเวลานี้ยังทำเช่นนั้นไม่ได้ขอรับ” เขาทำได้เพียงปฏิเสธความปรารถนาดีของอุ๊จ๊อเผิงอย่างอ้อมค้อม

“เจ้าน่ะ!” อุ๊จ๊อเผิงส่ายหน้า ก่อนกล่าวขึ้นอย่างเสียดยะคนขึ้นชม “เมื่อก่อนมีอุปนิสัยเช่นไร บัดนี้ก็ไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย”

เงินทวีสุ่ยหัวเราะอย่างเก้อเขิน “ที่ข้ามาหาพี่จ๊อเผิงก็ด้วยเรื่องของชื่อจ๊อจวนอิงกั้วกงนี่ละขอรับ”

“หือ?” อุ๊จ๊อเผิงมองเขาอย่างฉงน

เงินทวีสุ่ยกล่าวด้วยรอยยิ้ม “สามคนกลายเป็นสี่³⁶¹ ข้าเองก็คิดว่าเรื่องที่ชื่อจ๊ออิงกั้วกงสังหารผู้คุ้มกันนี้มีลบลมคมใน จึงอยากขอให้ท่านช่วยข้าตามหาแม่หม่มของชื่อจ๊อ เพื่อสอบถามเรื่องราวในวัยเยาว์ของชื่อจ๊อสักหน่อยขอรับ”

“เรื่องนี่ย่ายมาก” อุ๊จ๊อเผิงเอ่ยกลั้วหัวเราะ “สกุลบรรดาคักดีอย่างจวนอิงกั้วกงส่วนใหญ่จะเลือกแม่หม่มมาจากจวนแม่หม่ม³⁶² ไปสอบถามที่ต้าซิงหรือหว่านผิงดูก็รู้แล้ว เพียงแต่ไม่รู้เจ้าต้องการสอบถามเรื่องใด”

เงินทวีสุ่ยได้ฟังก็รู้ว่าตนมาหาถูกคนแล้ว ส่วนใหญ่จวนแม่หม่มมักเลือกสตรีมาจากอำเภอต้าซิงหรือไม่ก็หว่านผิง แม่หม่มของซึ่งไม่คือผู้ใด เขาสืบข่าว

³⁶¹ หมายถึง คำเล่าลือ เมื่อพูดกันมากเข้า คนฟังอาจเชื่อว่าเป็นความจริง

³⁶² หน่วยงานสำหรับคัดสรรแม่หม่มเพื่อรับใช้ดูแลราชสกุลหรือเชื้อพระวงศ์

รู้มาตั้งแต่ต้นแล้ว เพียงแต่สถานะของเขานี้เองที่เป็นปัญหา ทั้งคนใกล้ชิดก็ ล้วนคุ้นเคยกับผู้ใต้บัญชาของช่งโม่มั้งนั้น เกรงว่าหากส่งคนไปสืบถามเรื่อง ช่งโม่มจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นความคิดของตัวเขาเอาได้ หากสร้างความ คลางแคลงให้ช่งโม่มแล้วละก็ เช่นนั้นก็อาจได้ไม่คุ้มเสีย

คิดไปคิดมาเขาจำต้องขอให้อู่จื่อเฟิงมาช่วยออกหน้าให้

“คำโบราณกล่าวว่า ‘สามชวบบ่งบอกตัวตน’ ข้าแคว่อยากสอบถามว่า ใน ช่วงสองสามปีหลังจากที่ช่อจื่อเถิกกำเนิดมานั้นมีเรื่องใดที่ผิดแปลกไปจากปกติ บ้างหรือไม่ เจียงชื้อปฏิบัติกับช่อจื่ออย่างไร และอิงกั่วงปฏิบัติกับช่อจื่อ เช่นไร เหตุใดช่อจื่อถึงถูกส่งไปฝึกฝนวรยุทธ์ที่สกุลเจียงตั้งแต่วัยเล็ก หรือเป็น เพราะช่อจื่อซุกซนเกินไป จึงจำต้องส่งตัวไปให้ตั้งกั่วงอบรมสั่งสอน ช่อจื่อ ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไรบ้าง...”

“ข้าก่อน” อู่จื่อเฟิงฟังแล้วตบทเขาด้วยรอยยิ้มขบขัน “นี่เรียกว่าสืบ ความที่ไหนกัน เห็นอยู่ซัดๆ ว่าเจ้ากำลังซักประวัติช่อจื่ออิงกั่วง! ข้าแหว่งอม ปูนนี้แล้ว เรื่องที่เจ้าพูดมาข้าจำได้เสียที่ไหนกัน เอาเช่นนี้ ข้าจะเรียกอู่เซิง มาหา เจ้ามีเรื่องอะไรก็ฝากฝังกับเขาแล้วกัน”

อู่เซิงคือผู้ติดตามคนสนิทของอู่จื่อเฟิง ฉลาดเฉลียว ทำการใดด้วยความ รอบคอบ เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ในสกุลอู่ล้วนยกให้เขาเป็นคนออกหน้า ทั้งสิ้น เฉินชวีสุ่ยรู้จักคนผู้นี้เป็นอย่างดี จึงรีบกล่าวขอบคุณไม่หยุดปาก

“ในตอนนั้นเจ้าถึงกลายเป็นหญิงแก่ไปได้หนอ” อู่จื่อเฟิงเอ่ยกลั้วหัวเราะ “หากเจ้ายังทำเช่นนี้อีก ข้าจะตะเพิดเจ้าออกไปเสีย!”

เฉินชวีสุ่ยจึงกล่าวขอโทษออกไปอีกคำ ทว่าสีหน้าท่าทางกลับดูผ่อนคลายลง ขณะที่ความเกรงอกเกรงใจก็ลดลงไปหลายส่วนเช่นกัน

หลังจากฝากฝังเรื่องที่ตนต้องการสืบกับอู่เซิงแล้ว อู่จื่อเฟิงก็กล่าว “เจ้า ยังจำเชียวซุนินได้หรือไม่ เวลานี้เขาเป็นที่ปรึกษาอยู่ในจวนฉางชิ่งไหว หลังจาก ที่เจ้าไปจากเมืองหลวงแล้ว เขาก็มาหาข้าที่นี้บ่อยครั้ง นานๆ ครั้งเจ้าจะมาเยือน ลักที ถ้าอย่างไรข้าเชิญเขามาที่นี้ และร่วมร่ำสุรากับพวกเราสักสองสามจอก

ดีหรือไม่”

เงินขวัญสู้รู้จักเชี่ยวชาญเงินเมื่อครั้งที่เขายังทำงานเป็นที่รักษาอยู่ในเมืองหลวง นับๆ ดูแล้วก็ไม่ได้พบหน้ากันมากกว่ายี่สิบปีแล้ว

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายเป็นที่รักษาของจวนฉางชิงโหว เงินขวัญก็เกิดความคิดขึ้นมา เขาถูฝ่ามือไปมาพาลงตอบรับด้วยความยินดี และเร่งรีบให้อู๋จื้อเฟิงรีบไปเชิญเชี่ยวชาญเงินมา

อู๋จื้อเฟิงสั่งความบ่าวรับใช้แล้วสนทนาถึงเรื่องของเชี่ยวชาญเงินกับเงินขวัญ “...เขาไม่มีความสามารถเช่นเจ้า ทำงานอยู่ในจวนฉางชิงโหวมาเจ็ดแปดปีก็รับผิดชอบเพียงงานซิดๆ เขียนๆ หนังสือไว้ว่าลัยหรือใบเทียบเชิญพรรคนั้นไม่ได้เลื่อนไปเป็นคนสนิทของฉางชิงโหวเสียที แต่ก็ถือว่ามีชีวิตอย่างสุขสบาย”

เงินขวัญยิ้มขึ้น “สกุลบรรดาคักดีไม่เหมือนสกุลขุนนาง คนของสกุลขุนนางยังหาตำแหน่งจากความสามารถได้ แต่คนในสกุลคักดินาบางครั้งจะหาตำแหน่งราชการให้ตนก็ยังมิได้ แล้วนับประสาอะไรกับการช่วยยกฐานะให้ที่ปรึกษากันเล่า เห็นได้ชัดว่าที่ขุนเงินเบื้อหน้าหน้าที่ที่ปรึกษาในจวนขุนนางแล้วคงหมายมั่นว่าจะอยู่ดูแลจวนฉางชิงโหวไปจนแก่เฒ่าแน่ขอรับ”

อู๋จื้อเฟิงใคร่ครวญดูก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “คำพูดเจ้าก็มีเหตุผลเช่นกัน ข้าเห็นวันๆ เขาไม่การทำงานใด มีวันหยุดอยู่มากโขทีเดียว”

เงินขวัญจึงใช้หัวข้อนี้ซักถามเรื่องของสกุลบรรดาคักดีในเมืองหลวง ท้ายที่สุดก็วนกลับมาที่อิงกั๋วกงซ่งอิ๋ซุน “...ได้ยินว่าเขาสอบผ่านระดับชีวไฉ่ ข้าตอนที่เพิ่งได้รับสืบทอดตำแหน่งก็ยังได้ควบคุมตราทัพหน้าแห่งสำนักบัญชาการกองทหารห้าหน่วยทัพมิใช่หรือ เห็นได้ชัดว่าคนผู้นี้พอจะมีความสามารถอยู่บ้าง”

ขุนนางบุ๋นกำกับขุนพล ขุนนางบู๊ระดมทหาร

เลขาธิการกรมกลาโหมแม้จะเป็นขุนนางบุ๋น ทว่าการระดมกำลังต้องผ่านความเห็นชอบของสำนักบัญชาการกองทหารห้าหน่วยทัพ ผู้บัญชาการตราประทับซึ่งถือครองตราพยัคฆ์ประจำกองทัพบกที่ได้รับการแต่งตั้งจากฮ่องเต้

ถึงจะนับว่าเป็นขุนนางใกล้ชิดพระองค์ที่แท้จริง

“พอจะร้อยเรียงกวีกลับหัวกลับหางได้อยู่บ้าง” อุ๊จ๊อเฟิงประเมินความสามารถของซ่งอี้ซุนไม่สูงนัก “รับตำแหน่งผู้บัญชาการตรวจประทับใต้ก็เพราะเห็นแก่อุปนิสัยอ่อนโยนของเขา และความจงรักภักดีของจวนอิงกั๋วกงจากรุ่นสู่รุ่น”

“อ้อ!” เงินชวีสุ่ยระบายยิ้มก่อนถามด้วยท่าทางสนใจเป็นอย่างยิ่ง “ไหนจึงพูดเช่นนั้นขอรับ”

อุ๊จ๊อเฟิงคิดว่าเงินชวีสุ่ยอาจจะติดตามคุณหนูสี่สกุลไต้หวันเข้าจวนอิงกั๋วกงไปด้วย เขาจึงเข้าใจความสงสัยใคร่รู้ของเงินชวีสุ่ยได้เป็นอย่างดี ก่อนเกริ่นขึ้นด้วยรอยยิ้ม “ต้องเริ่มต้นจากต้นกำเนิดของจวนอิงกั๋วกง...”

ทั้งสองจึงเข้าไปพลาสนทนาไปพลาสน กว๋าชะวูชุนินจะมาถึง น้ำชาก็ถูกเปลี่ยนไปหลายกาแล้ว สหายสนิทได้พบพานกันอีกครั้งหลังจากเวลาว่างเลยมาหลายปี บรรยากาศจึงเปี่ยมล้นไปด้วยความตื่นเต้นยินดี ใครยังจะเอ่ยถึงเรื่องราวของจวนอิงกั๋วกงกันอีกเล่า

เงินชวีสุ่ยร่ำราจนเมามาย เขาอนด้างอยู่ที่จวนสกุลอุ๋นจนถึงรุ่งเช้า ยามสามจึงลุกขึ้นจากเตียง

อาการเมาค้างทำให้เขาปวดหัวจนรู้สึกเหมือนหัวจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ รสขมและเผื่อนคลุ้งอยู่ในปาก ระหว่างที่กำลังนวดขมับอยู่นั้น อุ๊จ๊อเฟิงก็เดินเข้ามาด้วยรอยยิ้ม

“ชวีสุ่ย เหล่าสหายในสำนักฮั่นหลินรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ที่ต้นเต็นเจนนทน์ไม่ไหว พวกเขา กำลังเดินทางมาที่นี่ เหลียงจู่จงต้องรับรองไว้ที่หอจู้เชียน เพราะต้องการเลี้ยงต้อนรับเจ้า เจ้ารีบไปอาบน้ำลัดผ้าเร็วเข้า สหายทั้งหลาย จวนจะมาถึงแล้ว”

เงินชวีสุ่ยยิ้มเพื่อน คำเชื่อกุณีนี้อย่อมมีอาภุชชาติได้

ตกคำพวกเขาก็ร่ำราจนเมามายอยู่ที่หอจู้เชียน

เมื่อได้สติในวันถัดมา ระหว่างที่เงินขวัญสู้เห็นว่าสมควรลากลับแล้ว เขาก็ได้ยื่นว่าอุ้งเชิงที่ไปสืบข่าวกลับมาแล้ว

เงินขวัญสู้ชดน้ำชาเย็นๆ ไปสองจอก จากนั้นก็ตรงไปสนทนากับอุ้งเชิงในห้องรับรองแขก

จนดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยลงในประจิมทิศ อุ้งเชิงถึงเพิ่งได้ก้าวออกมาจากห้องรับรองแขก

อุ้งเชิงเพิ่งไม่ได้ไต่ถามว่าพวกเขาสนทนาเรื่องใดกัน แต่เชิญเขาร่วมโต๊ะอาหารค่ำด้วยความอบอุ่น พร้อมกับเชิญชวนเงินขวัญสู้ที่ได้รับคำเชิญมาอีกคน เงินขวัญสู้ต้องกล่าวขอตัวลากลับถึงสามครั้งสามครา อีกฝ่ายถึงได้จัดเตรียมเกี้ยวให้มาส่งที่ร้านขายเครื่องเขียนที่ถนนใต้หอกลอง

เปี้ยซู่หลันก็รั้งรอเขาอยู่ที่นั่นมาหนึ่งวันแล้ว

เมื่อเห็นเงินขวัญสู้ นางก็อดที่จะเอ่ยขึ้นอย่างกระแจะกระงอดไม่ได้ “ท่านลุงเงินนี่จริงๆ เลย จะไปไหนเหตุใดไม่ลังความใครไว้สักคำเล่าเจ้าคะ คุณหนูรอท่านนานแล้ว!”

เงินขวัญสู้เพิ่งตระหนักว่าวันนี้เป็นวันที่สิบหกเดือนแปดแล้ว ห่างจากวันที่ได้ัวเงาจะต้องออกเรือนไม่ถึงแปดวัน

เขากล่าวขอโทษขอโพยไปหลายครั้ง “ไม่รู้ว่าคุณหนูที่ต้องการพบข้าด้วยเรื่องใดกัน”

“ข้าเองก็ไม่ทราบเจ้าคะ” เปี้ยซู่หลันยิ้มตอบ “แต่คงจะเร่งด่วนมากเจ้าคะ เมื่อวานก็ส่งข้ามาหาท่านรอบหนึ่งแล้ว แต่ปรากฏว่าท่านลุงไม่อยู่”

เงินขวัญสู้ไม่สนใจว่าท้องฟ้าในยามนี้มีดสนิทแล้ว เขารับผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วตามเปี้ยซู่หลันไปยังตรอกวัดจิ้งจอกในทันที

สองร้อยสามสิบ เล่าสู่

ที่หน้าประตูใหญ่ เงินขวัญและเปียซูลั่นบังเอิญพบกับโต้วซื่ออิงที่
เพิ่งกลับมาจากข้างนอกด้วยความเมามาย

พออีกฝ่ายเห็นเงินขวัญถือสมุดบัญชีอยู่ในมือก็ประหลาดใจเป็นอย่าง
มาก จนอดที่จะเหวี่ยงหน้ามองฟ้าไม่ได้

ยามนี้ท้องฟ้ามืดสนิท โคมไฟก็ถูกจุดขึ้นรอบบริเวณ

เงินขวัญจึงรีบเอ่ย “จู่ๆ คุณหนูลี้ก็มีคำสั่งเรียกหาขอรับ แจ้งว่าอยาก
ให้ข้ารวบรวมบัญชีของครึ่งปีที่ผ่านมาทั้งหมด รุ่่นายอยู่นานกว่าจะได้มารายงาน
คุณหนูลี้เอาป่านนี้ขอรับ...”

โต้วซื่ออิงพยักหน้าหงิกๆ พลังตกไหล่เงินขวัญ ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียง
อู้อึ้งฟังไม่ชัด แต่ท่าทางที่แสดงออกพึงพอใจเป็นอย่างมาก “ดีมาก! ดียิ่งนัก!
พวกเจ้าดูแลคุณหนูลี้ให้ดีๆ แล้วข้าจะไม่ให้พวกเจ้าขาดทุนแน่!”

เปียซูลั่นลอบบ่นอุบอิบในใจ

ไม่รู้นายท่านเจ็ดไปร่ำสุราจนเมามายที่เรือนของผู้ใดมา หากพวกเขา
หวังว่านายท่านเจ็ดจะตกวางวัลให้จริงๆ ก็คงต้องดื่มลมพายุพ³⁶³ ไปก่อน
กระมัง

เงินขวัญสู้ยกกล่าวขอบคุณด้วยความเคารพ ก่อนช่วยพยุงโด้วขึ้นอิงกลับไปที่ห้องพร้อมเก็บเก้าอี้ที่ปรี๊ดออกมาต้อนรับ จากนั้นถึงค่อยตามเปี้ยซู่หลันไปยังโถงบุผา

โด้วเจาได้รับข่าวมาก่อนแล้ว นางกำลังรอเงินขวัญสู้อยู่ที่โถงบุผาในเครื่องแต่งกายเป็นระเบียบเรียบร้อย

เปี้ยซู่หลันยกน้ำชาเข้ามา ก่อนผละถอยไปเฝ้าอยู่หน้าประตูอย่างเงียบเชียบ

เงินขวัญสู้ประสานมือคารวะพลางสารภาพ “ข้ารู้สึกเสียดายใจที่จะพบหน้าสหายเก่ามาตลอด หากจะมีติดต่อกันบ้างก็เพราะมีเรื่องจำเป็นต้องให้วามขอความช่วยเหลือ แต่บัดนี้ข้าอยู่ในวัยที่รู้จักรับฟังและแยกแยะถูกผิดแล้ว วิเคราะห์ที่ใคร่ครวญการต่างๆ อย่างทะลุปรุโปร่งกว่าเมื่อก่อน สองวันมานี้จึงแวะไปเยี่ยมเยียนทักทายสหายเก่ามาขอรับ ทำให้คุณหนูต้องกังวลใจแล้ว”

โด้วเจาไม่ใช่ชายที่เรียกร้องให้ผู้อยู่ใต้บัญชาต้องรายงานตนทุกฝีก้าว นางจึงเพียงแค่มิแล้วถามเรื่องการไปเยี่ยมเยียนสหายของเขา ก่อนที่ทั้งสองจะเข้าสู่ประเด็นสนทนา

“ข้าไปพบสหายเก่าครั้งนี้เพราะมีเจตนาขอรับ” เงินขวัญสู้เอ่ยเสียงขรึม “ในจวนอิงกั๋วกวงมีคลื่นน้ำก่อตัวท่ามกลางเมฆหมอกสลัว คิดว่าคุณหนูคงจะมองออกเช่นเดียวกัน ก่อนหน้านั้นเรื่องเหล่านี้มิได้เกี่ยวข้องกับพวกเรา แม้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทว่าก็ไม่เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของคุณหนูแต่อย่างใด แต่ตอนนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว คุณหนูหันหันหมายถึงชื่อจ๊อ พวกเราต้องลงหลักปักฐานอยู่ในเมืองหลวง บางเรื่องจำต้องวางแผนไว้ล่วงหน้าป้องกันไว้ดีกว่าแก้ไขภายหลัง คงไม่อาจพึ่งพาชื่อจ๊อได้ทุกอย่าง”

เขานึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างโด้วเจากับซ่งโม นึกถึงความเด็ดขาดและรักษาสัจจะของซ่งโม ก็กลัวว่าโด้วเจาจะมองซ่งโมด้วยสายตาไม่เป็นธรรม จึง

363 สำนักเงินที่ใช้ชื่อว่าไม่มีสิ่งใดเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ถึงขั้นต้องสุดลุมเพื่อให้อิ่ม

ผ่อนน้ำเสียงลงแล้วอธิบาย “อุปนิสัยใจคอของซื่อจื่อ พวกเราต่างขัดแย้งกันดี หว่ายมีบางเรื่องที่เกรงว่าแม้แต่ตัวซื่อจื่อก็ยังจนปัญญาจะสะสางได้ ถึงตอนนั้นพวกเราก็จะกลายเป็นฝ่ายถูกบีบบังคับ

“ฉะนั้นเจตนาของข้าก็คือพวกเราจำเป็นต้องผูกมิตรไมตรีไว้ให้มากเข้าไว้ อาทิเหล่าขุนนางที่ไปมาหาสู่กับซุ่ยสือซาน หรือสหายเก่าของข้าเหล่านั้น... หากเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในจวนอิงกั๋วคง ถ้าพวกเรามีผู้หนุนหลัง มีไฟตายอยู่ในมือ ต่อให้มีโอกาสช่วยเหลือซื่อจื่อได้ อย่างน้อยที่สุดก็สามารถรักษาชีวิตของท่านเอาไว้ได้ ไม่ถึงขนาดปล่อยให้ท่านตกอยู่ในอันตรายได้ขอรับ!”

โศกเศร้าประหลาดใจเป็นอย่างมาก

น้ำเสียงของเงินชวีสุ่ยราวกับเอ่ยถึงชีวิตหลังจากที่นางแต่งงานไปแล้วอย่างโรยหน้านั้น

“พูดเช่นนั้น ท่านสนับสนุนให้ข้าออกเรือนไปหรือเจ้าคะ” นางถามเงินชวีสุ่ย

เงินชวีสุ่ยกล่าวหว่านล้อม “ถึงแม้ซื่อจื่อจะดื้อดึง แต่ถ้าท่านแต่งงานกับซื่อจื่อก็มีข้อดีอยู่หลายประการ ประการแรก จวนอิงกั๋วคงแข็งแกร่งทรงอำนาจ ครั้งนี้ท่านปฏิเสธการสู่ขอของสกุลจี้ เกรงว่านายท่านห้าจะต้องชดเชยให้สกุลจื่ออย่างหนักหนามีไม่น้อย แม้ว่าคนจวนตะวันออกจะไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้ แต่จะต้องรู้สึกกินแหนงแคลงใจอย่างแน่นอน

“หากท่านยังอยู่ที่เรือนต่อไป หลังจากนั้นพวกเราคงต้องเอาชนะเอาชนะกับคนจวนตะวันออกไปอีกนาน ใครจะพ่ายแพ้ ใครจะชนะก็ยังไม่บอกไม่ได้ แต่ถ้าท่านแต่งงานเข้าจวนอิงกั๋วคงไป ต่อให้ในใจของคนจวนตะวันออกจะไม่ยินดี แต่เมื่อมีร่มเงาขนาดใหญ่ของจวนอิงกั๋วคงปกคลุมอยู่ พวกเขาก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากปล่อยวางความขัดแย้งในอดีตทิ้งไป

“เรียกว่าแก้ไขความสัมพันธ์ภายในสกุลไต้ไต้ได้โดยไม่ต้องเปลืองแรงเลยแม้แต่นิด ข้าจวนตะวันออกยิ่งจะเคารพท่านมากขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง สำหรับท่านแล้วก็ใช้ว่าจะเป็นเรื่องไม่ดีนะขอรับ...

“ประการที่สอง พวกเรากับซื้อจ๊อต่างรู้ต้นลึกหนาบางของกันและกัน เป็นอย่างดี เมื่อคุณหนูแต่งเข้าไปแล้ว ก็ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมากดขี่ข่มเหง ท่านได้ ต่อให้ท่านเสนอขอแยกเรือนกันอยู่ ซื้อจ๊อก็คงมิได้รู้สึกตระหนกตกใจอะไรนัก...

“ประการที่สาม ท่านสามารถขอให้ซื้อจ๊อช่วยทวงคืนสินเดิมในนามของท่านทั้งหมดกลับคืนมาได้ เช่นนี้พวกเราที่ย่อมสามารถเลี้ยงดูเจ้าแກ້ร້านของเราได้โดยอิสระ ใช้เวลาอย่างมากสุดราวสิบปีก็สามารถโยกย้ายทรัพย์สินออกจากจวนสกุลไต้หวันได้ทั้งหมดแล้วขอรับ” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ เขาก็อดที่จะคลี่ยิ้มด้วยความปิติยินดีไม่ได้ “คุณหนู หากเป็นเช่นนี้พวกเราไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตโดยพึ่งพาสกุลไต้หวันอีกต่อไป แบบนี้ย่อมจะเป็นนายของตนเองได้นะขอรับ”
มีหรือที่ไต้หวันจะไม่รู้

ทว่าพวกเขาต้องข้ามผ่านความเปลี่ยนแปลงของวังหลวงในสี่ปีให้หลังไปให้ได้เสียก่อน และจวนอิงกั๋ววงก็ต้องยืนหยัดต่อไปได้โดยไม่พังกินาศเสียก่อนเช่นกัน

ทว่านางกลับมีอาจบอกล่าเรื่องที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นเหล่านี้ให้เงินขวัญสู้ฟังได้

ไต้หวันใคร่ครวญแล้วก็เลียบเคียงถาม “รังควาแล้วไซ้ ไซ้ยอมไม่สมบูรณ์ สกุลบรรดาคักดีล้วนแต่ต้องพึ่งพาพระเมตตาจากฝ่าบาททั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นฟ้าร้องหรือฝนกระหน่ำ สิ่งเหล่านี้เปลี่ยนแปลงมีอาจคาดเดาได้ เมื่อแต่งเข้าจวนอิงกั๋ววงไปแล้ว ชีวิตก็จะถูกผูกไว้กับจวนอิงกั๋ววง หากจวนอิงกั๋ววงประสบชะตากรรมเช่นจวนตั้งกั๋ววงแล้วละก็ ต่อให้พวกเราเตรียมการเอาไว้มากมายเพียงใดก็คงมีอาจทำอะไรได้ ในใจของข้าจึงรู้สึกไม่มั่นคงสักเท่าไรเจ้าคะ”

เงินขวัญสู้กล่าวว่า “คุณหนูทราบหรือไม่ ว่า ข้าไปพบสหายเก่าเพราะยังมีจุดประสงค์อีกประการหนึ่ง” เขากล่าวก่อนยิ้มบาง “ข้าสงสัยว่าซื้อจ๊อจะมีใช้บุตรในอุทรของอิงกั๋ววงขอรับ”

“เป็นไปได้!” ไต้หวันใจเสียจนปัดจอกน้ำชาข้างมือพลิกคว่ำ น้ำชาไหลผ่านโต๊ะและหยดลงสู่พื้นหินสีเขียวจนเกิดเสียงดัง ‘ตึง ตึง’ อย่างรวดเร็ว

หากยังไม่มีโชบุนตรชาของซ่งอีซุน แล้วเหตุใดชาดีที่แล้วเขาถึงต้องปลิดชีวิตบิดาสังหารน้องชายอย่างไรเหตุผลเช่นนั้นด้วย

เฉินชวีสุ่ยระบายยิ้มแล้วช่วยยกจอกน้ำชาของไต้หวันขึ้นมา ก่อนแนบยิ้มอย่างมีเลศนัย “ท่านดูเถิด เรื่องที่แม้แต่ท่านเองก็ยังไม่ถึง ชื่อจื่อจะคิดถึงได้หรือไม่ ทว่าเรื่องราวในใต้หล้านี้มักอยู่เหนือความคาดหมายเช่นนี้เสมอครับ”

ไต้หวันจำต้องยอมรับว่าคำพูดของเฉินชวีสุ่ยมีเหตุผล หัวใจของนางเต้นระลำ ไม่อาจตรึงตรองสิ่งใดได้แล้ว

“ตามที่ตัวนกงอเคยกล่าวไว้ ชื่อจื่อมีวรยุทธ์สูงส่ง ทว่าเขากลับถูกอิงกั๋ววงศ์ที่ไม่มีแม้แต่กำลังจะจับโกโบยจนปางตาย เหตุผลทั้งหมดทั้งมวลก็คงหนีไม่พ้นเรื่องสถานะพ่อลูก และสถานการณ์นี้เกินความคาดหมายของชื่อจื่อ”

เฉินชวีสุ่ยกล่าวต่อ “ไม่รู้จักรัฏฐเขาหลูซาน ก็เพียงเพราะว่าตนอยู่บนเขาลูกนั้น ทว่าพวกเราไม่เหมือนกันครับ พวกเราล้วนแต่เป็นคนนอกกระดานทั้งสิ้น มองการณ์โดยอ้อมชัดเจนกว่า ประจักษ์ชัดกว่ามาก เรื่องที่คุณหวูตักกังวล ข้าก็ได้ใคร่ครวญอย่างรอบด้านแล้วเช่นกันครับ”

เขาโน้มกายลงเล็กน้อย แวดตาที่ทอดมองไต้หวันเปล่งประกายแวววาว “นี่ก็เหมือนกระดานหมาก หากพวกเราสามารถเปิดเผยอุบายหมากกระดานนี้ได้ ย่อมทราบสาเหตุโดอิงกั๋ววงศ์ทำเช่นนี้กับชื่อจื่อ ด้วยนิสัยใจคอและฝีมือของชื่อจื่อ ยังต้องกังวลว่าจะรับมืออิงกั๋ววงศ์ได้หรืออย่างไร... เมื่อปัญหาภายในหมดสิ้นไปแล้ว จะต้องกังวลเรื่องปัญหามานอกอีกหรือครับ จวนอิงกั๋ววงศ์จะตกต่ำพังทลายลงไปแล้วอย่างนั้นหรือ!”

ขณะที่เขาพูดก็เอนกายกลับไปด้านหลัง และพิงพนักของเก้าอี้ไต้ชื่อ ก่อนจะเลิกคิ้วกล่าวด้วยรอยยิ้มกว้าง “คุณหนู ผู้เป็นบุรุษย่อมปรารถนา ‘กุมอำนาจใต้ผืนฟ้ายามตื่น เอนกายบนตักหญิงงามยามหลับ’ กันทุกคนครับ

ในใต้หล้านี้มีสตรีมากมายที่สามารถช่วยซื้อจ๊อบเพิ่มพูนอำนาจได้ แต่ถ้าท่านได้รับตำแหน่งนี้ไป ชีวิตที่เหลือของท่านหลังจากนี้ย่อมสามารถยืนหยัดอยู่ในจวนอิงกั๊วกได้อย่างเต็มภาคภูมินะขอรับ แบบนี้ไม่ดีกว่าการต้องวิวาทเบาะแว้งกับสตรีเรือนในและลูกหลานสกุลไต้หรือไร”

เวลานี้ไต้เจาสงบจิตสงบใจได้แล้ว นางอดไม่ได้ที่จะตัดบทเงินขวัญสู้ “แต่ถ้าสืบสาวได้ว่าซื้อจ๊อบมีขุนทรในอุทรของอิงกั๊วก เกรงว่าสิ่งที่รอพวกเราอยู่คงไม่พ้นถูกฆ่าปิดปากกระมัง”

เงินขวัญสู้หัวเราะในลำคอก่อนจะกล่าว “อิงกั๊วกต้องการสังหารซื้อจ๊อบ ขำลองไคร่ครวญดูแล้วมีความเป็นไปได้แค่สองอย่างขอรับ ประการแรก ซื้อจ๊อบมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของอิงกั๊วก ประการที่สอง ตัวซื้อจ๊อบมีผลต่อความเป็นความตายของอิงกั๊วก... หลังจากที่ได้ยินว่าท่านกับซื้อจ๊อบนั้นหมายกันแล้ว ก็เริ่มสืบความบางเรื่องมา จากนั้นจึงไปพบสหายเก่าแล้วขอให้เขาช่วยตรวจสอบเรื่องของซื้อจ๊อบ

“แม่เหมของซื้อจ๊อบที่ถูกเลือกมาจากจวนแม่เหมเป็นคนอำเภหว่านผิง ตอนที่ซื้อจ๊อบอายุได้สามขวบนางก็ออกจากจวนไปแล้ว ทุกวันนี้ยังใช้ชีวิตอย่างสุขสบายดี พบเจอผู้ใดก็ชอบแสดงตัวโอ้อวดว่าเคยเป็นแม่เหมของซื้อจ๊อบอิงกั๊วกมาก่อนขอรับ ฟังจากที่นางกล่าว นางไปถึงจวนอิงกั๊วกก่อนที่ซื้อจ๊อบจะเกิดสิบวัน หมอตำแยที่ทำคลอดให้เจียงซือในเวลานั้นก็เป็นคนที่สองเฮาแนะนำมาให้ ซึ่งเคยช่วยพระนางประสูติโอรสธิดามาก่อน

“ไม่เพียงแต่ไต้ฟูเหรินลู่จวนอิงกั๊วกผู้ล่วงลับไปแล้วที่อยู่ในห้องคลอดด้วย ยังมีไต้ฟูเหรินเหมยจวนตั้งกั๊วกอีกคนขอรับ ส่วนนายท่านผู้เฒ่ากั๊วกก็รั้งรออยู่ที่ลานเรือนด้านหน้า หลังจากอาบน้ำเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ซื้อจ๊อบแล้ว ไต้ฟูเหรินทั้งสองก็เป็นผู้อุ้มซื้อจ๊อบออกมาจากห้องคลอด เพื่อให้นายท่านผู้เฒ่ากั๊วกและอิงกั๊วกได้พบหน้าด้วยตนเอง

“จากนั้นไต้ฟูเหรินเหมยก็ได้รับคำเชิญจากไต้ฟูเหรินลู่ก็มาช่วยกำชับสาวใช้ดูแลเจียงซืออยู่เดือนหลังคลอดบุตรด้วยตนเอง ขณะที่ไต้ฟูเหรินลู่กับ

แม่มนำสาวใช้กลุ่มใหญ่มาช่วยกันดูแลซื้อจ๊ว นายท่านผู้เผ่ากั๊วกงนอกจากการไปว่าราชการที่ราชสำนักแล้ว เวลาอื่นๆ ก็อุ้มหลานอยู่ในเรือนตลอด... โอกาสที่ซื้อจ๊วจะถูกลับเปลี่ยนตัวแทบไม่มีเลยขอรับ”

เดิมไต้เวจไม่เชื่อว่าซังโม่จะไม่ใช้บุตรชายในอุทรของซังอีซุนเช่นกัน ทว่าท่าทางจริงจังของเงินชวีสุ่ยกลับทำให้นางคล้อยตาม นางจึงเอ่ยขึ้นไม่เต็มเสียง “ถ้าเช่นนั้นท่านสงสัยว่าซื้อจ๊วมีบางสิ่งส่งผลต่อความเป็นความตายของอิงกั๊วกงอย่างนั้นหรือ”

เงินชวีสุ่ยพยักหน้าพลางกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “มิใช่ว่ามีบางสิ่งส่งผลต่อ ‘ความเป็นความตาย’ ของอิงกั๊วกงขอรับ แต่เป็นสิ่งที่ ‘ลดทอนผลประโยชน์’ ของอิงกั๊วกงต่างหาก ทำให้อิงกั๊วกงยอมตัดใจสังหารบุตรชายอย่างไร้ทางเลือก”

ไต้เวจพาลันขมวดคิ้วมุ่นโดยไม่รู้ตัว

“เวลากระชั้นชิดเกินไป” เงินชวีสุ่ยทอดถอนใจ “ไม่เช่นนั้นให้ซื้อจ๊วอยู่ในที่สว่าง ส่วนพวกเราอยู่ในที่มืด และสืบหาต้นตอของเรื่องทั้งหมดไปอย่างเงียบๆ ถึงเวลาที่คุณหนูแต่งเข้าจวนไปก็ย่อมจะปลอดภัยมากกว่านี้”

เรื่องราวจะง่ายตายถึงเพียงนี้เชียวหรือ

ไต้เวจล้งเลใจเป็นอย่างมาก

เงินชวีสุ่ยเกลี้ยกล่อมอีก “คุณหนู มีสำนวนกล่าวไว้ว่า ‘หากไม่เสี่ยงโชคก็จะได้มาซึ่งโชคลาภ’ หมายความว่าบางเรื่องมีผลประโยชน์มากเท่าไร ความเสี่ยงก็จะสูงขึ้นมากเท่านั้น โชคดีที่พวกเรารู้รายละเอียดเบื้องลึกของจวนอิงกั๊วกง คุณหนูแต่งงานเข้าไปก็ย่อมดีกว่าการออกเรือนไปกับผู้อื่น และมารู้ในภายหลังว่าสกุลนั้น ‘ข้างนอกดั่งหยกใส ข้างในเป็นผ้าย่น’ อย่างแน่นอน

“ยิ่งไปกว่านั้นพวกข้าก็ได้เตรียมการเอาไว้แล้ว ทั้งยังคะเนแล้วว่าต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ใดบ้างหลังจากที่ท่านออกเรือนไปแล้ว อย่างน้อยแปดหรือเก้าในสิบก็น่าจะสามารถข้ามผ่านความยากลำบากนั้นไปได้ ท่านยังมีสิ่งใดให้ต้องล้งเลใจอีกหรือขอรับ รู้ไว้เถิดว่าได้หลานนี้ไม่มีขนมเบี๊ยะที่ตกมา

จากสวรรค์ ไม่มีเรื่องใดที่ได้มาด้วยการนั่งเฉยหรอกนะขอรับ”

พอเห็นบรรยากาศจริงจังและสีหน้าตึงเครียดของโด้วเจา เขาจึงกล่าวติดตลกเพื่อให้สถานการณ์ผ่อนคลายลง “นอกเสียจากว่าชื่อจ๊อจะทำความผิดฐานกบฏแล้ว ข้าก็รับรองว่าจะช่วยให้ท่านถอนตัวออกมาทันโดยไม่บาดเจ็บแม้แต่ปลายก้อย คุณหนูยังไม่วางใจอะไรอีกหรือ”

โด้วเจาได้ยินแล้วก็เผยสีหน้าประหลาดใจออกมา

แต่ถ้าซ่งโม่ก่อการกบฏขึ้นในอนาคตเล่า!

เงินขวัญถุงเห็นดังนั้นก็ชะงักไปก่อนจะเอ่ยถาม “ทำไมหรือ หรือว่าข้ากล่าวอะไรผิดไปขอรับ”

หรือโด้วเจาจะสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง แต่ไม่ได้บอกเขา

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ” โด้วเจาเอ่ยอย่างห่อเหี่ยว “เรื่องนี้ข้าต้องทบทวนให้ละเอียดเสียก่อน”

หลังจากฟังวาจาของเงินขวัญถุงแล้ว ในใจของนางก็ยิ่งสับสนมากขึ้นกว่าเดิม

ตกลงว่าจะแต่งหรือไม่แต่งดี...

เวลาสามารถหยุดเดินให้นางขบคิดทบทวนสักครั้งได้หรือไม่

หลังจากเดินไปส่งเงินขวัญถุงแล้ว โด้วเจาก็ยืนกำมือแน่นอยู่ในลานเรือนก่อนจะแผดเสียงร้องออกมาเพื่อระบายความรู้สึกที่อัดอั้นในใจ

เสียงนั้นทำให้โด้วซื่ออิงที่เพิ่งล้างหน้าล้างตาเสร็จและเตรียมที่จะเข้านอนตกใจเสียจนหน้าตาตื่น ถึงขั้นรีบปรี่ออกจากห้องมาหานางโดยไม่ได้สวมรองเท้า “เกิดอะไรขึ้น เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ” ไหลโด้วเจาล்ูதก นางตอบด้วยน้ำเสียงเฉา “เมื่อครูเห็นเงาดำตะคุ่มๆ ก็เลยตกใจเจ้าคะ พอมองชัดถึงได้รู้ว่าเป็นแมวตัวหนึ่ง”

โด้วซื่ออิงถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะก้มมือเรียกโด้วเจาอย่างมีลัษณคมใน “มาเถิด พ่อมีเรื่องจะคุยกับเจ้า”